

Hof van Cassatie

LIBERCAS

9 - 2021

BELASTING OVER DE TOEGEVOEGDE WAARDE

- Beroepsoprichter

Een natuurlijke persoon of rechtspersoon wordt als belastingplichtige beroepsoprichter in de zin van artikel 12, §2, WBTW beschouwd van zodra hij door ondubbelzinnige daden de wil uit geregeld gebouwen onder bezwarende titel te vervreemden, met voldoening van belasting te verkrijgen of er zakelijke rechten op te vestigen, over te dragen of weder over te dragen, uiterlijk op 31 december van het tweede jaar volgend op het jaar van hun eerste ingebruikneming of eerste inbezitneming; het ontstaan van de belastingplicht hangt niet af van de daadwerkelijke uitvoering van een levering of vestiging, overdracht of wederoverdracht van een zakelijk recht.

- Art. 12, § 2 Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde

14 mei 2020 F.18.0119.N [ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200514.1N.2](#) AC nr. ...

- Antimisbruikbepaling

Het toepassingsgebied van de antimisbruikbepaling van artikel 1, § 10, WBTW is algemeen en is derhalve niet beperkt tot artikel 79, § 2, WBTW.

- Art. 1, § 10 Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde

14 mei 2020 F.18.0119.N [ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200514.1N.2](#) AC nr. ...

- Administratieve sancties - Proportionele geldboete - Motiveringsplicht

Wanneer de belastingadministratie uit hoofde van haar gebonden bevoegdheid een geldboete oplegt naar aanleiding van het opmaken van een bijzondere rekening, moet zij niet alleen de belastingplichtige daarvan kennis geven; zij moet ook de feiten meedelen, die de overtreding opleveren, verwijzen naar de toegepaste wet- of verordeningsteksten, en de motieven geven, die gediend hebben om het bedrag van de geldboete vast te stellen; de belastingadministratie is evenwel niet verplicht om de afwezigheid van kwade trouw in hoofde van de belastingplichtige te vermelden als motief voor het opleggen van een verminderde administratieve geldboete.

- Artt. 53, § 1, 3°, 70, 72 en 84 Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde

14 mei 2020 F.17.0042.N [ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200514.1N.5](#) AC nr. ...

- Vestiging van de belasting - Dwangbevel - Bevoegdheid om het dwangbevel te viseren en uitvoerbaar te verklaren - Gewestelijk directeur of door hem aangewezen ambtenaar - Delegatie van bevoegdheid - Categoriegebonden - Duur

Artikel 85, § 1, eerste lid, Btw-wetboek, die een delegatie van bevoegdheid aan welbepaalde categorieën van ambtenaren toestaat, heeft betrekking op het ambt en niet op de persoon; behoudens andersluidende vermeldingen sluit het dus niet uit dat dit ambt ad interim kan worden uitgeoefend (1). (1) Zie Cass. 12 februari 2009, AR F.07.006.F, AC 2009, nr. 120; Cass. 20 maart 2014, AR F.12.0158.F, AC 2014, nr. 221.

- Art. 85, § 1, eerste lid Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde

22 mei 2020 F.19.0073.F [ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200522.1F.3](#) AC nr. ...

BETEKENINGEN EN KENNISGEVINGEN

EXPLOOT

Exploot - Strafzaken - Veroordeling bij verstek - Rijverbod - Kennisgeving van de verstekbeslissing - Ontbreken van informatie over de termijn en vormvereisten van het verzet - Buitengewone termijn van verzet - Beginpunt van de termijn van verzet

De rechter oordeelt onaantastbaar of en wanneer de bij verstek veroordeelde persoon kennis heeft gekregen van de betekening van de verstekbeslissing; die kennisgeving hangt niet af van enig vormvereiste en kan inzake wegverkeer zodoende voortvloeien uit de kennisgeving van het rijverbod bepaald in artikel 40, eerste lid, Wegverkeerswet; bijgevolg kan de rechter de datum van zulke kennisgeving in aanmerking nemen voor het bepalen van de aanvangsdatum van de buitengewone termijn van verzet, mits deze kennisgeving de veroordeelde informeert over het recht om tegen die beslissing verzet aan te tekenen en de termijn om dat te doen (1). (1) GwH 11 oktober 2018, arrest 134-2018, www.const-court.be

- Art. 40 Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

- Art. 187, § 1 Wetboek van Strafvordering

19 mei 2020

P.20.0148.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.4](#)

AC nr. ...

Exploot - Strafzaken - Betekening van de verstekbeslissing - Informatie over de termijn en vormvereisten van verzet

Het recht op een eerlijk proces vereist dat het exploot waarbij de verstekbeslissing aan de beklaagde wordt betekend, hem informeert over het recht om tegen die beslissing verzet aan te tekenen en de termijn om dat te doen (1). (1) Cass. 23 februari 2011, AR P.10.2047.F, AC 2011, nr. 161, T. Strafr. 2011, 207 noot C. VAN DEUREN, RW 2012-13, 216 noot B. DE SMET; Cass. 9 maart 2016, AR P.15.1679.F, AC 2016, nr. 168 met concl. van advocaat-generaal D. VANDERMEERSCH in Pas. 2016, nr. 168; T. Strafr. 2016, 236 noot T. DECAIGNY; Cass. 28 juni 2017, AR P.17.0490.F, AC 2017, nr. 428; Cass. 26 november 2019, AR P.19.0556.N, AC 2019, nr. 624. Zie ook EHRM 24 mei 2007, Da Luz Dominguez Ferreira t/België, EHRM 29 juni 2010, Hakimi t/België, §34-37; EHRM 1 maart 2011, Faniel t/België, www.echr.coe.int, §30 en GwH 11 oktober 2018, arrest 134-2018, www.const-court.be.

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

19 mei 2020

P.20.0148.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.4](#)

AC nr. ...

BEVOEGDHEID EN AANLEG

STRAFZAKEN

Strafzaken - Bevoegdheid - Europees aanhoudingsbevel - Bevoegdheid van de Belgische rechter om zelf kennis te nemen van de feiten - Vreemdeling - Hoofdverblijfplaats van de betrokkene in België - Voorlopige inschrijving in wachtregister - Beoordeling

Het staat aan het onderzoeksgerecht dat moet beslissen over de verplichte weigeringsgrond van artikel 4, 4°, Wet Europees Aanhoudingsbevel en meer bepaald de vraag of de Belgische gerechten bevoegd zijn om kennis te nemen van de feiten, onaantastbaar te oordelen of de betrokkene een persoon is met zijn hoofdverblijfplaats in het Rijk als bedoeld door artikel 7, § 1, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering; uit het enkel feit dat de betrokkene voorlopig is ingeschreven in het wachtregister als bedoeld in artikel 1, § 1, eerste lid, 2°, van de Wet van 19 juli 1991 volgt niet dat hij zijn hoofdverblijfplaats heeft in België.

- Art. 1, § 1, eerste lid Wet 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen
- Art. 7, § 1 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering
- Art. 4, 4° Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

10 maart 2020

P.20.0259.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.22](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Bevoegdheid - Territoriale bevoegdheid - Vreemdelingen - Vreemdelingenwet - Artikel 71 - Beroep bij de rechterlijke macht - Raadkamer - Plaats waar de vreemdeling wordt aangetroffen

Volgens artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift in te dienen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen; onder verblijfplaats in de zin van artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet wordt verstaan de plaats waar de vreemdeling effectief woont op het ogenblik waarop de bestuurlijke maatregel van vrijheidsberoving wordt genomen en niet de plaats van de instelling waar hij als gevolg van die beslissing wordt vastgehouden terwijl onder plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen in de zin van artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet, moet worden begrepen de plaats waar de vreemdeling tegen wie een maatregel van bestuurlijke vrijheidsberoving wordt genomen is onderschept maar dat is niet de plaats waar de vreemdeling na een oproeping door de dienst Vreemdelingenzaken is naar toe gegaan, of de plaats waar hij zich bevindt op het ogenblik van de beslissing van bestuurlijke vrijheidsberoving, of de plaats van de instelling waar de vreemdeling als gevolg van de beslissing tot bestuurlijke vrijheidsberoving wordt vastgehouden; indien evenwel een vreemdeling op het ogenblik waarop de beslissing tot bestuurlijke vrijheidsberoving wordt genomen, is opgesloten in een gevangenis krachtens een voorlopige hechtenis-beslissing of ter uitvoering van een straf, dan is die gevangenis een plaats waar hij wordt aangetroffen en desgevallend zijn verblijfplaats (1). (1) Over het begrip verblijfplaats zie Cass. 12 september 2012, AR P.12.1502.F, AC 2012, nr. 460; Cass. 27 juli 2010, AR P.10.1165.N, AC 2010, nr. 484; Cass. 26 november 2008, AR P.08.1616.F, AC 2008, nr. 674- over het begrip plaats van aantreffen zie Cass. 30 november 2016, AR P.16.1140.F, AC 2016, nr. 689 en concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in de Pas.; Cass. 21 september 2010, AR P.10.1490.N, AC 2010, nr. 536.

12 mei 2020

P.20.0471.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.13](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Bevoegdheid - Territoriale bevoegdheid - Vreemdelingen - Vreemdelingenwet - Artikel 71 - Beroep bij de rechterlijke macht - Raadkamer - Verblijfplaats

Volgens artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift in te dienen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen; onder verblijfplaats in de zin van artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet wordt verstaan de plaats waar de vreemdeling effectief woont op het ogenblik waarop de bestuurlijke maatregel van vrijheidsberoving wordt genomen en niet de plaats van de instelling waar hij als gevolg van die beslissing wordt vastgehouden terwijl onder plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen in de zin van artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet, moet worden begrepen de plaats waar de vreemdeling tegen wie een maatregel van bestuurlijke vrijheidsberoving wordt genomen is onderschept maar dat is niet de plaats waar de vreemdeling na een oproeping door de dienst Vreemdelingenzaken is naar toe gegaan, of de plaats waar hij zich bevindt op het ogenblik van de beslissing van bestuurlijke vrijheidsberoving, of de plaats van de instelling waar de vreemdeling als gevolg van de beslissing tot bestuurlijke vrijheidsberoving wordt vastgehouden; indien evenwel een vreemdeling op het ogenblik waarop de beslissing tot bestuurlijke vrijheidsberoving wordt genomen, is opgesloten in een gevangenis krachtens een voorlopige hechtenis-beslissing of ter uitvoering van een straf, dan is die gevangenis een plaats waar hij wordt aangetroffen en desgevallend zijn verblijfplaats (1). (1) Over het begrip verblijfplaats zie Cass. 12 september 2012, AR P.12.1502.F, AC 2012, nr. 460; Cass. 27 juli 2010, AR P.10.1165.N, AC 2010, nr. 484; Cass. 26 november 2008, AR P.08.1616.F, AC 2008, nr. 674- over het begrip plaats van aantreffen zie Cass. 30 november 2016, AR P.16.1140.F, AC 2016, nr. 689 en concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in de Pas.; Cass. 21 september 2010, AR P.10.1490.N, AC 2010, nr. 536.

12 mei 2020

P.20.0471.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.13](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Bevoegdheid - Probationuitstel - Nieuwe verblijfplaats van de veroordeelde buiten België - Herroeping van het probationuitstel

Uit de samenhang van de artikelen 10, negende lid, en 14, §2, tweede lid, Probatielwet en de algemene economie van het probatietoezicht en van de herroepingsregeling volgt dat het onmogelijk de bedoeling van de wetgever kan geweest zijn dat het louter vestigen door een veroordeelde tijdens de proeftijd van zijn verblijfplaats buiten het Rijk tot gevolg heeft dat geen enkele Belgische rechter nog bevoegd is om kennis te nemen van een herroepingsvordering; er moet integendeel worden aangenomen dat in een dergelijk geval de rechtbank van eerste aanleg van de verblijfplaats van de veroordeelde op het ogenblik van het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis of arrest dat het probationuitstel heeft verleend, bevoegd is om kennis te nemen van de herroepingsvordering (1). (1) Zie ook P. HOET, *Gemeenschapsgerichte straffen en maatregelen*, Larquier, 2014, 155 en 212-213; L. DELBROUCK, "De bijzondere regels inzake territoriale bevoegdheid bij de herroeping van probatiemaatregelen", noot onder Antwerpen 8 februari 2011, *Limb. Rechtsl.* 2012, 33-36 en B. GROOTAERT, "De territoriale bevoegdheid met betrekking tot het toezicht en de herroeping van de bestraffingsmodaliteiten van de opschorting en het uitstel", noot onder Antwerpen 18 september 2013, *N.C.* 2013, 476-480.

- Artt. 10, negende lid, en 14, § 2, tweede lid Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie

19 mei 2020

P.20.0116.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.2](#)

AC nr. ...

***Strafzaken - Geschil inzake bevoegdheid - Territoriale bevoegdheid -
Vreemdelingen - Vreemdelingenwet - Artikel 71 - Beroep bij de rechterlijke macht -
Raadkamer - Verblijfplaats van de vreemdeling of plaats waar hij wordt
aangetroffen - Tegenstrijdige beslissingen van onderzoeksgerechten - Geschil van
rechtsmacht - Regeling van rechtsgebied***

Wanneer er tegenstrijdigheid bestaat met betrekking tot de territoriale bevoegdheid tussen een beschikking van een raadkamer waartegen geen rechtsmiddel is aangewend en een arrest van een kamer van inbeschuldigingstelling dat door de verwerping van het cassatieberoep definitief wordt, volgt daaruit dat er een geschil van rechtsmacht ontstaat dat de rechtsgang belemmert; het Hof dat een cassatieberoep verwerpt heeft alsdan de stand van de rechtspleging in overweging kunnen nemen en is bevoegd om het rechtsgebied te regelen (1). (1) R. DECLERCQ, Beginselen van strafrechtspleging, Kluwer, 6de editie 2014, p. 1725, nr. 4435.

12 mei 2020

P.20.0471.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.13](#)

AC nr. ...

CASSATIE

BEVOEGDHEID VAN HET HOF

Bevoegdheid van het hof - Ambtshalve op te werpen middelen - Veroordeling tot betaling van een vergoeding wegens gerechtskosten - Toepasselijke bepaling

Niet naar recht verantwoord is de veroordeling vanaf 1 januari 2020 van de beklaagde tot betaling van een vergoeding op grond van artikel 91, tweede lid, Tarief Strafzaken, bepaling die op die datum is opgeheven door artikel 43 KB 15 december 2019.

- Art. 43 KB 15 december 2019 tot vaststelling van de organisatie van de arrondissementale bureaus gerechtskosten en de procedure volgens dewelke gerechtskosten in strafzaken en gelijkgestelde kosten worden toegekend, geverifieerd, betaald en teruggevorderd

- Art. 91, tweede lid Algemeen reglement van 28 december 1950 op de gerechtskosten in strafzaken

19 mei 2020

P.20.0159.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.6](#)

AC nr. ...

Bevoegdheid van het hof - Allerlei - Europees aanhoudingsbevel - Weigeringsgrond - Verweer met betrekking tot het kennelijk gevaar voor de fundamentele rechten - Weerleggen van het vermoeden van eerbiediging van fundamentele rechten in de uitvaardigende staat - Beoordeling - Bevoegdheid van het Hof - Marginale toetsing

Uit de overweging (10) van de preambule van het Kaderbesluit Europees Aanhoudingsbevel blijkt dat de regeling inzake het Europees aanhoudingsbevel berust op een hoge mate van vertrouwen tussen de lidstaten; deze hoge mate van vertrouwen houdt een vermoeden in van eerbiediging door de uitvaardigende lidstaat van de fundamentele rechten bedoeld in artikel 4, 5° Wet Europees Aanhoudingsbevel; de rechter oordeelt onaantastbaar of de aangevoerde omstandige gegevens die wijzen op een kennelijk gevaar voor de fundamentele rechten van de betrokkene afdoende zijn om het voormelde vermoeden te weerleggen; het Hof van Cassatie gaat enkel na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgtrekkingen afleidt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden aangenomen (1). (1) Cass. 19 november 2013, AR P.13.1765.N, AC 2013, nr. 615; Cass. 23 januari 2013, AR P.13.0087.F, AC 2013, nr. 55; Cass. 25 november 2009, AR P.09.1624.F, AC 2009, nr. 697.

- Art. 4, 5° Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

10 maart 2020

P.20.0242.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.21](#)

AC nr. ...

CASSATIEBEROEP

STRAFZAKEN

Strafzaken - Termijnen van cassatieberoep en van betekening - Strafvordering - Duur, begin en einde - Betekening van het cassatieberoep - Neerlegging van de betekeningsexploten - Overschrijding van de termijn bepaald in artikel 429, Wetboek van Strafvordering - Fout of nalatigheid van de gerechtsdeurwaarder - Overmacht - Draagwijdte

De fouten of nalatigheden van de lasthebber verbinden de lastgever wanneer zij binnen de perken van de lastgeving zijn begaan en kunnen op zichzelf voor de lastgever geen vreemde oorzaak, toeval of overmacht opleveren; het recht op toegang tot de rechter, zoals gewaarborgd door artikel 6.1 EVRM en het monopolie dat artikel 519, § 1, Gerechtelijk Wetboek aan de gerechtsdeurwaarders toekent, alsook de beperkingen die, wat de keuze van de instrumenterende deurwaarder betreft, voortvloeien uit de regels inzake territoriale bevoegdheid die in artikel 516 van datzelfde wetboek zijn bepaald, houden in dat de fout of de nalatigheid van die ministeriële ambtenaar als overmacht kan worden beschouwd waardoor de wettelijke termijn om cassatieberoep in te stellen kan worden verlengd met de tijdsduur waarin het voor de eiser volstrekt onmogelijk was om dit beroep in te stellen maar dit is niet het geval wanneer de gerechtsdeurwaarder de hem toerekenbare fout niet heeft begaan in het kader van het monopolie dat artikel 519, § 1, Gerechtelijk Wetboek aan deze ministeriële ambtenaar toekent, maar in de uitvoering van een handeling die hij overeenkomstig artikel 519, § 2, Gerechtelijk Wetboek op verzoek van een partij kan verrichten (1). (1) In deze zaak werd het cassatieberoep van de burgerlijke partij tijdig ingesteld en ook tijdig betekend aan de partijen tegen wie het gericht was, maar werden de betekeningsexploten neergelegd buiten de in artikel 429, tweede lid, Wetboek van Strafvordering, bepaalde termijn. Deze verplichting wordt gesanctioneerd met de niet-ontvankelijkheid van het cassatieberoep (F. VAN VOLSEM, "Het cassatieberoep in strafzaken na 'Potpourri II'", in B. MAES en P. WOUTERS (eds.), *Procederen voor het Hof van Cassatie*, p. 260, nr. 266). De burgerlijke partij beriep zich op overmacht. Overmacht wordt restrictief ingevuld door het Hof en kan slechts voortvloeien uit "een omstandigheid buiten de wil van de eiser, die deze omstandigheid niet heeft kunnen voorzien noch voorkomen en waardoor het hem onmogelijk was tijdig zijn rechtsmiddel aan te wenden" (Cass. 31 oktober 2017, AR P.17.0255.N, AC 2017, nr. 606). Zo werd met name geoordeeld dat het verweer dat niet tijdig een advocaat kon worden geraadpleegd (Cass. 10 juli 2019, AR P.19.0694.F, AC 2019, nr. 417) of niet tijdig een advocaat-attesthouder kon worden gevonden (Cass. 24 oktober 2017, AR P.16.1198.N, AC 2017, nr. 584 en noot AW) of niet tijdig de nodige handelingen werden gesteld ingevolge een wisseling van raadslieden (Cass. 12 maart 2019, AR P.18.0298.N, AC 2019, nr. 156 en Cass. 29 oktober 2019, AR P.19.0697.N, AC 2019, nr. 554) geen overmacht uitmaakt. In de thans voorliggende casus werd door de burgerlijke partij een fout van de gerechtsdeurwaarder ingeroepen bij de neerlegging van de betekeningsexploten en de hier voorliggende vraag is derhalve of deze fout kan worden beschouwd als overmacht. De Nederlandstalige afdeling van de eerste kamer had in een arrest van 8 februari 2019 geoordeeld dat gelet op het monopolie toegekend aan de gerechtsdeurwaarder door artikel 519, §1, Gerechtelijk Wetboek, alsmede op de beperkingen in de keuze van de instrumenterende gerechtsdeurwaarder voortvloeiend uit de regels inzake territoriale bevoegdheid bepaald in artikel 516 van datzelfde wetboek, de

fout van die ministeriële ambtenaar als overmacht kan worden beschouwd (Cass. 8 februari 2019, AR C.18.0048.N, AC 2019, nr. 83 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER), maar in een arrest van 11 april 2019 van de eerste kamer, Franstalige afdeling, oordeelde het Hof dat fouten of nalatigheden van de lasthebber, zelfs van een gerechtsdeurwaarder, de lastgever binden wanneer ze binnen de grenzen van de lastgeving worden begaan en voor de lastgever geen overmacht kunnen vormen (Cass. 11 april 2019, AR F.17.0143.F, AC 2019, nr. 229) - zie over deze beide arresten TBBR 2019/8, 492 e.v. en noot van S. DE REY en B. TILLEMANN, "De fout van de gerechtsdeurwaarder als overmacht om aan de onontvankelijkheid van een rechtsmiddel te ontsnappen: zet lastgeving nog steeds de toon?" en JLMB 2019/29 en noot van J.-L. FAGNART, "La faute de l'huissier de justice et la force majeure". Gelet op deze tegenspraak volgde op 18 november 2019 een arrest gewezen in voltallige zitting (C.18.0510.F met concl. van advocaat-generaal J.-M. GENICOT op datum in Pas. - zie TBBR 2020/2, 102 e.v. en noot S. DE REY en B. TILLEMANN, "De fout van de gerechtsdeurwaarder als overmacht om aan de onontvankelijkheid van een rechtsmiddel te ontsnappen: in voltallige zitting beslecht" en PB 2019/5-6, 213 e.v. en noot P. DEPUYDT, "De fout van de gerechtsdeurwaarder: overmacht voor de rechtzoekende. Of toch niet?") waarin de regel bepaald in het arrest van 8 februari 2019 wordt overgenomen en derhalve het principe van overmacht bij een fout van de gerechtsdeurwaarder wordt aanvaard, maar in casu deze overmacht niet werd aangenomen omdat uit de neergelegde stukken niet kon worden afgeleid op welke datum de opdracht aan de deurwaarder om tot betekening over te gaan, werd gegeven.

Tenslotte is het in het kader van deze problematiek ook van belang na te gaan wat precies onder het wettelijk monopolie van de gerechtsdeurwaarder wordt begrepen. Overeenkomstig artikel 519, §1, Gerechtelijk Wetboek, valt de betekening hier uiteraard wel onder, maar dit is niet het geval met de residuaire bevoegdheden bepaald in §2 van datzelfde artikel. Derhalve valt de neerlegging ter griffie van de betekeningstukken binnen de wettelijk vereiste termijn niet onder dit monopolie. Gelet op de tijdige betekening was het mogelijk deze neerlegging binnen de wettelijk bepaalde termijn te doen, temeer dat dit een handeling is die ook de eiser zelf kan en mag doen, zodat deze fout van de lasthebber -in casu de gerechtsdeurwaarder- geen overmacht uitmaakt (zie ook Cass. 27 maart 2020, AR F.18.0022.F, AC 2020, nr. 217; Cass. 21 december 2012, AR F.12.0006.N, AC 2012, nr. 709).AW.

12 mei 2020

P.20.0104.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.4](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Termijnen van cassatieberoep en van betekening - Strafvordering - Voorbarig cassatieberoep (geen eindbeslissing) - Opsporingsonderzoek of gerechtelijk onderzoek - Bijzondere opsporingsmethoden observatie en infiltratie - Kamer van inbeschuldigingstelling - Toezicht in toepassing van artikel 235ter Wetboek van Strafvordering

De vaststelling door de kamer van inbeschuldigingstelling, in toepassing van artikel 235ter Wetboek van Strafvordering, van de regelmatigheid van de in het opsporingsonderzoek en in het gerechtelijk onderzoek toegepaste bijzondere opsporingsmethoden observatie en infiltratie, is een voorbereidende beslissing of een beslissing van onderzoek in de zin van artikel 420, eerste lid, Wetboek van Strafvordering, en houdt geen verband met de in het tweede lid van die bepaling vermelde gevallen; hieruit volgt dat het cassatieberoep dat tegen een dergelijke beslissing is ingesteld vóór de eindbeslissing over de lastens de beklaagde ingestelde strafvordering, niet ontvankelijk is (1). (1) Zie Cass. (beschikking) 14 juli 2016, AR P.16.0787.F, arrest niet gepubliceerd, dat eraan herinnert dat "het onmiddellijk cassatieberoep tegen een dergelijke beslissing werd opgeheven door de artikelen 100 en 115 van de wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie" (zogenaamde "Potpourri II"-wet); Cass. 4 april 2017, AR P.16.0351.N (§3), AC 2017, nr. 243; het Grondwettelijk Hof heeft bij arrest nr.148/2017 van 21 december 2017 (§B.47 tot B.56), een middel van ongrondwettigheid verworpen dat met name tegen die bepalingen was gericht.

- Artt. 235ter en 420, eerste lid Wetboek van Strafvordering

13 mei 2020

P.20.0377.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200513.2F.5](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vormen - Vorm en termijn voor memories en stukken - Termijn voor het neerleggen van de memorie - Bestreden arrest dat uitspraak doet op grond van de artikelen 72 en volgende Vreemdelingenwet - Dringende zaak - Gevolg - Laattijdige neerlegging - Overmacht

Artikel 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering stelt de ontvankelijkheid van de memorie afhankelijk van de voorwaarde dat deze uiterlijk vijftien vrije dagen vóór de rechtszitting op de griffie van het Hof moet toekomen (1) ; het cassatieberoep tegen een arrest dat uitspraak doet op grond van de artikelen 72 en volgende Vreemdelingenwet, wordt door het Hof bij hoogdringendheid onderzocht; op het ogenblik dat de eiser cassatieberoep instelt, weet hij dus dat het Hof de rechtsdag, met het oog op het onderzoek van dat cassatieberoep, uiterlijk in de week vóór het verval van de titel zal vaststellen; de raadsman van de eiser hoeft bijgevolg niet op de inlichtingen van de griffie te wachten om te weten dat de zaak spoedig zal worden vastgesteld (2); wanneer, aldus, de eiser geen ander nieuw element aanvoert dat de overmacht, waardoor de memorie laattijdig zou zijn neergelegd, aannemelijk maakt, de wettelijke termijn voor de afgifte van de memorie niet heeft kunnen naleven omdat hij drie dagen vóór de laatste nuttige dag telefonisch op de hoogte is gebracht van de vaststelling van de rechtsdag, de oproeping hem nog niet ter kennis is gebracht en hij aantoon met de vereiste spoed te hebben gehandeld, aangezien de memorie werd ingediend binnen de werkdag volgend op de mededeling van de datum van de rechtszitting, is de aangevoerde overmacht niet verantwoord, is de afgifte van de memorie op de griffie twee dagen na de laatste nuttige dag laattijdig (3) en is de memorie niet ontvankelijk. (1) Zie Cass. 8 mei 2019, AR P.19.0375.F, AC 2019, nr. 271, en noot M.N.B.; Cass. 19 mei 2015, AR P.15.0559.N, AC 2015, nr. 326, en noot A.W. (2) Cass. 7 februari 2018, AR P.18.0116.F, AC 2018, nr. 83; Cass. 21 juni 2017, AR P.17.0617.F, AC 2017, nr. 410. (3) Zie Cass. 24 juni 2020, AR P.20.0595.F, arrest niet gepubliceerd: soortgelijke beslissing voor een memorie die werd neergelegd op dinsdag 9 juni 2020, dus op de dag na de laatste nuttige dag, terwijl die memorie, zoals het openbaar ministerie erop gewezen heeft, werd ondertekend op vrijdag 5 juni; in dit geval heeft de eiser niet aangevoerd dat de laattijdige neerlegging van de memorie zou zijn verantwoord door overmacht. (M.N.B.).

- Art. 429, eerste lid Wetboek van Strafvordering

13 mei 2020

P.20.0446.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200513.2F.6](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Beslissingen vatbaar voor cassatieberoep - Strafvordering - Algemeen - Wet 22 mei 2017 betreffende het Europees Onderzoeksbevel - Uitvoering in België van een buitenlands EOB - Huiszoeking en beslag - Artikel 22, § 2 - Procedure van het strafrechtelijk kort geding ex artikel 61quater Wetboek van Strafvordering - Arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling - Ontvankelijkheid van het onmiddellijk cassatieberoep

Het onmiddellijk cassatieberoep tegen een arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling in het kader van de procedure bepaald in artikel 22, § 2, Wet Europees onderzoeksbevel juncto artikel 61quater, Wetboek van Strafvordering, is ontvankelijk (1). (impliciete oplossing). (1) Zie concl. OM.

12 mei 2020

P.20.0342.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.3](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Beslissingen vatbaar voor cassatieberoep - Strafvordering - Beslissingen uit hun aard niet vatbaar voor cassatieberoep - Strafrechtelijk uitvoeringsonderzoek - Beslissing tot vervreemding van een in beslag genomen goed - Verzet bij de strafuitvoeringsrechter - Afwijzende beslissing - Cassatieberoep - Ontvankelijkheid

Het cassatieberoep dat is gericht tegen de beslissing van de strafuitvoeringsrechter tot afwijzing van een verzoek tot opheffing van de door de SUO-magistraat bevolen vervreemding van in beslag genomen goederen is niet-ontvankelijk.

- Art. 464/38, § 4, eerste lid, eerste zin Wetboek van Strafvordering

10 maart 2020

P.20.0207.N

ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.17

AC nr. ...

DOUANE EN ACCIJNZEN

- Douanedocumenten - Wijziging bestemming goederen zonder toelating douaneadministratie - Strafbaarstelling

Onttrekking aan het douanetoezicht in de zin van art. 203.1 CDW is elk handelen of nalaten dat tot gevolg heeft dat de bevoegde douaneautoriteiten, al is het maar tijdelijk, de toegang tot de onder douanetoezicht staande goederen wordt belemmerd en de door de douanewetgeving voorgeschreven controles niet kunnen verrichten; de rechter kan het begrip bestemmingswijziging en zodoende de strafbaarstelling vervat in artikel 257 §3 AWDA bepalen aan de hand van het toepassingsgebied van artikel 203.1 CDW.

- Art. 203.1 EEG-Verordening nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek

- Art. 257, § 3 Algemene Wet 18 juli 1977 inzake douane en accijnzen

10 maart 2020

P.19.1200.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.8](#)

AC nr. ...

- Invoer - Douaneschuld - Onttrekking aan het douanetoezicht

Onttrekking aan het douanetoezicht in de zin van art. 203.1 CDW is elk handelen of nalaten dat tot gevolg heeft dat de bevoegde douaneautoriteiten, al is het maar tijdelijk, de toegang tot de onder douanetoezicht staande goederen wordt belemmerd en de door de douanewetgeving voorgeschreven controles niet kunnen verrichten; de rechter kan het begrip bestemmingswijziging en zodoende de strafbaarstelling vervat in artikel 257 §3 AWDA bepalen aan de hand van het toepassingsgebied van artikel 203.1 CDW.

- Art. 203.1 EEG-Verordening nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek

- Art. 257, § 3 Algemene Wet 18 juli 1977 inzake douane en accijnzen

10 maart 2020

P.19.1200.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.8](#)

AC nr. ...

EUROPEES AANHOUDINGSBEVEL

- Regeling berustend op een hoge mate van vertrouwen tussen de Lidstaten - Vermoeden van eerbiediging van fundamentele rechten door de uitvaardigende staat - Beoordeling door de rechter van de uitvoerende staat

Uit de overweging (10) van de preambule van het Kaderbesluit Europees Aanhoudingsbevel blijkt dat de regeling inzake het Europees aanhoudingsbevel berust op een hoge mate van vertrouwen tussen de lidstaten; deze hoge mate van vertrouwen houdt een vermoeden in van eerbiediging door de uitvaardigende lidstaat van de fundamentele rechten bedoeld in artikel 4, 5° Wet Europees Aanhoudingsbevel; de rechter oordeelt onaantastbaar of de aangevoerde omstandige gegevens die wijzen op een kennelijk gevaar voor de fundamentele rechten van de betrokkene afdoende zijn om het voormelde vermoeden te weerleggen; het Hof van Cassatie gaat enkel na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgtrekkingen afleidt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden aangenomen (1). (1) Cass. 19 november 2013, AR P.13.1765.N, AC 2013, nr. 615; Cass. 23 januari 2013, AR P.13.0087.F, AC 2013, nr. 55; Cass. 25 november 2009, AR P.09.1624.F, AC 2009, nr. 697.

- Art. 4, 5° Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

10 maart 2020

P.20.0242.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.21](#)

AC nr. ...

- Weigeringsgrond - Verweer met betrekking tot het kennelijk gevaar voor de fundamentele rechten - Weerleggen van het vermoeden van eerbiediging van fundamentele rechten in de uitvaardigende staat - Beoordeling - Bevoegdheid van het Hof - Marginale toetsing

Uit de overweging (10) van de preambule van het Kaderbesluit Europees Aanhoudingsbevel blijkt dat de regeling inzake het Europees aanhoudingsbevel berust op een hoge mate van vertrouwen tussen de lidstaten; deze hoge mate van vertrouwen houdt een vermoeden in van eerbiediging door de uitvaardigende lidstaat van de fundamentele rechten bedoeld in artikel 4, 5° Wet Europees Aanhoudingsbevel; de rechter oordeelt onaantastbaar of de aangevoerde omstandige gegevens die wijzen op een kennelijk gevaar voor de fundamentele rechten van de betrokkene afdoende zijn om het voormelde vermoeden te weerleggen; het Hof van Cassatie gaat enkel na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgtrekkingen afleidt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden aangenomen (1). (1) Cass. 19 november 2013, AR P.13.1765.N, AC 2013, nr. 615; Cass. 23 januari 2013, AR P.13.0087.F, AC 2013, nr. 55; Cass. 25 november 2009, AR P.09.1624.F, AC 2009, nr. 697.

- Art. 4, 5° Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

10 maart 2020

P.20.0242.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.21](#)

AC nr. ...

- Weigeringsgrond - Bevoegdheid van de Belgische rechter om zelf kennis te nemen van de feiten - Vreemdeling - Hoofdverblijfplaats van de betrokkene in België - Voorlopige inschrijving in wachtregister - Beoordeling

Het staat aan het onderzoeksgerecht dat moet beslissen over de verplichte weigeringsgrond van artikel 4, 4°, Wet Europees Aanhoudingsbevel en meer bepaald de vraag of de Belgische gerechten bevoegd zijn om kennis te nemen van de feiten, onaantastbaar te oordelen of de betrokkene een persoon is met zijn hoofdverblijfplaats in het Rijk als bedoeld door artikel 7, § 1, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering; uit het enkel feit dat de betrokkene voorlopig is ingeschreven in het wachtregister als bedoeld in artikel 1, § 1, eerste lid, 2°, van de Wet van 19 juli 1991 volgt niet dat hij zijn hoofdverblijfplaats heeft in België.

- Art. 1, § 1, eerste lid Wet 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen
- Art. 7, § 1 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering
- Art. 4, 4° Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

10 maart 2020

P.20.0259.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.22](#)

AC nr. ...

- Tenuitvoerlegging - Voorlopige hechtenis - Modaliteit van elektronisch toezicht - Beoordeling

Het staat aan het onderzoeksgerecht bij zijn beslissing over de uitvoering van een Europees Aanhoudingsbevel te oordelen of onder meer in het licht van het onttrekkingsgevaar de modaliteiten van de voorwaardelijke invrijheidstelling, de invrijheidstelling tegen borgstelling of de hechtenis onder de modaliteit van het elektronisch toezicht kunnen worden toegekend; daarbij kan het onderzoeksgerecht het al dan niet beschikken over een officiële woonplaats of verblijfplaats in aanmerking nemen.

- Art. 20, § 4 Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

19 mei 2020

P.20.0491.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.12](#)

AC nr. ...

EUROPESE UNIE

ALLERLEI

Allerlei - Richtlijn 2014/41/EU van 3 april 2014 - Wet 22 mei 2017 betreffende het Europees Onderzoeksbevel - Uitvoering in België van een buitenlands EOB - Huiszoeking en beslag - Artikel 22, § 2 - Procedure van het strafrechtelijk kort geding ex artikel 61quater Wetboek van Strafvordering - Arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling - Ontvankelijkheid van het onmiddellijk cassatieberoep

Het onmiddellijk cassatieberoep tegen een arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling in het kader van de procedure bepaald in artikel 22, § 2, Wet Europees onderzoeksbevel juncto artikel 61quater, Wetboek van Strafvordering, is ontvankelijk (1). (Impliciete oplossing). (1) Zie concl. OM.

12 mei 2020

P.20.0342.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.3](#)

AC nr. ...

GEMEENTE-, PROVINCIE- EN PLAATSELIJKE BELASTINGEN

GEMEENTEBELASTINGEN

Gemeentebelastingen - Leegstandsheffing - Koopovereenkomst onroerend goed - Gebrek aan overschrijving op het hypotheekkantoor - Tegenstelbaarheid aan derden - Fiscale administratie - Hoedanigheid

Bij het vestigen van een belasting ten laste van de eigenaar of de zakelijk gerechtigde van een onroerend goed is de belastingheffende overheid geen derde in de zin van artikel 1 Hypotheekwet aangezien zij daarbij niet optreedt als houder van een conflicterend zakelijk recht en zij daarbij evenmin verhaalsrechten op het goed uitoefent; hieruit volgt dat deze overheid zich bij het vestigen van de belasting niet kan beroepen op de afwezigheid van overschrijving van de akte houdende overdracht van onroerende zakelijke rechten en zij de belasting dient te vestigen ten laste van de werkelijke eigenaar of zakelijk gerechtigde (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 1 Burgerlijk Wetboek - Boek III - Titel XVIII: Voorrechten en hypotheken. - Hypotheekwet

14 mei 2020

F.18.0162.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200514.1N.7](#)

AC nr. ...

Gemeentebelastingen - Leegstandsheffing stad Oostende - Wooncontainers - Onroerend goed

Met gronderven en gebouwen, die krachtens artikel 518 B.W. onroerend uit hun aard zijn, moeten worden gelijkgesteld de voorwerpen die duurzaam en gewoonlijk met de gronderven en gebouwen verbonden zijn of erin vastzitten; de gemakkelijke verplaatsbaarheid van een voorwerp dat bestemd is om duurzaam op een bepaalde plaats te blijven en aldaar verbonden is met de grond ontnemt aan dat voorwerp niet zijn aard van onroerend goed (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 518 Burgerlijk Wetboek

14 mei 2020

F.18.0164.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200514.1N.8](#)

AC nr. ...

GERECHTSDEURWAARDER

- Fout of nalatigheid van de gerechtsdeurwaarder - Cassatieberoep in strafzaken - Termijnen voor cassatieberoep en betekening - Strafvordering - Duur, begin en einde - Betekening van het cassatieberoep - Neerlegging van de betekeningsexploten - Overschrijding van de termijn bepaald in artikel 429, Wetboek van Strafvordering - Overmacht - Draagwijdte

De fouten of nalatigheden van de lasthebber verbinden de lastgever wanneer zij binnen de perken van de lastgeving zijn begaan en kunnen op zichzelf voor de lastgever geen vreemde oorzaak, toeval of overmacht opleveren; het recht op toegang tot de rechter, zoals gewaarborgd door artikel 6.1 EVRM en het monopolie dat artikel 519, § 1, Gerechtelijk Wetboek aan de gerechtsdeurwaarders toekent, alsook de beperkingen die, wat de keuze van de instrumenterende deurwaarder betreft, voortvloeien uit de regels inzake territoriale bevoegdheid die in artikel 516 van datzelfde wetboek zijn bepaald, houden in dat de fout of de nalatigheid van die ministeriële ambtenaar als overmacht kan worden beschouwd waardoor de wettelijke termijn om cassatieberoep in te stellen kan worden verlengd met de tijdsduur waarin het voor de eiser volstrekt onmogelijk was om dit beroep in te stellen maar dit is niet het geval wanneer de gerechtsdeurwaarder de hem toerekenbare fout niet heeft begaan in het kader van het monopolie dat artikel 519, § 1, Gerechtelijk Wetboek aan deze ministeriële ambtenaar toekent, maar in de uitvoering van een handeling die hij overeenkomstig artikel 519, § 2, Gerechtelijk Wetboek op verzoek van een partij kan verrichten (1). (1) In deze zaak werd het cassatieberoep van de burgerlijke partij tijdig ingesteld en ook tijdig betekend aan de partijen tegen wie het gericht was, maar werden de betekeningsexploten neergelegd buiten de in artikel 429, tweede lid, Wetboek van Strafvordering, bepaalde termijn. Deze verplichting wordt gesanctioneerd met de niet-ontvankelijkheid van het cassatieberoep (F. VAN VOLSEM, "Het cassatieberoep in strafzaken na 'Potpourri II'", in B. MAES en P. WOUTERS (eds.), *Procederen voor het Hof van Cassatie*, p. 260, nr. 266). De burgerlijke partij beriep zich op overmacht. Overmacht wordt restrictief ingevuld door het Hof en kan slechts voortvloeien uit "een omstandigheid buiten de wil van de eiser, die deze omstandigheid niet heeft kunnen voorzien noch voorkomen en waardoor het hem onmogelijk was tijdig zijn rechtsmiddel aan te wenden" (Cass. 31 oktober 2017, AR P.17.0255.N, AC 2017, nr. 606). Zo werd met name geoordeeld dat het verweer dat niet tijdig een advocaat kon worden geraadpleegd (Cass. 10 juli 2019, AR P.19.0694.F, AC 2019, nr. 417) of niet tijdig een advocaat-attesthouder kon worden gevonden (Cass. 24 oktober 2017, AR P.16.1198.N, AC 2017, nr. 584 en noot AW) of niet tijdig de nodige handelingen werden gesteld ingevolge een wisseling van raadslieden (Cass. 12 maart 2019, AR P.18.0298.N, AC 2019, nr. 156 en Cass. 29 oktober 2019, AR P.19.0697.N, AC 2019, nr. 554) geen overmacht uitmaakt. In de thans voorliggende casus werd door de burgerlijke partij een fout van de gerechtsdeurwaarder ingeroepen bij de neerlegging van de betekeningsexploten en de hier voorliggende vraag is derhalve of deze fout kan worden beschouwd als overmacht. De Nederlandstalige afdeling van de eerste kamer had in een arrest van 8 februari 2019 geoordeeld dat gelet op het monopolie toegekend aan de gerechtsdeurwaarder door artikel 519, §1, Gerechtelijk Wetboek, alsmede op de beperkingen in de keuze van de instrumenterende gerechtsdeurwaarder voortvloeiend uit de regels inzake territoriale bevoegdheid bepaald in artikel 516 van datzelfde wetboek, de fout van die ministeriële ambtenaar als overmacht kan worden beschouwd (Cass. 8

februari 2019, AR C.18.0048.N, AC 2019, nr. 83 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER), maar in een arrest van 11 april 2019 van de eerste kamer, Franstalige afdeling, oordeelde het Hof dat fouten of nalatigheden van de lasthebber, zelfs van een gerechtsdeurwaarder, de lastgever binden wanneer ze binnen de grenzen van de lastgeving worden begaan en voor de lastgever geen overmacht kunnen vormen (Cass. 11 april 2019, AR F.17.0143.F, AC 2019, nr. 229) - zie over deze beide arresten TBBR 2019/8, 492 e.v. en noot van S. DE REY en B. TILLEMANN, "De fout van de gerechtsdeurwaarder als overmacht om aan de onontvankelijkheid van een rechtsmiddel te ontsnappen: zet lastgeving nog steeds de toon?" en JLMB 2019/29 en noot van J.-L. FAGNART, "La faute de l'huissier de justice et la force majeure". Gelet op deze tegenspraak volgde op 18 november 2019 een arrest gewezen in voltallige zitting (C.18.0510.F met concl. van advocaat-generaal J.-M. GENICOT op datum in Pas. - zie TBBR 2020/2, 102 e.v. en noot S. DE REY en B. TILLEMANN, "De fout van de gerechtsdeurwaarder als overmacht om aan de onontvankelijkheid van een rechtsmiddel te ontsnappen: in voltallige zitting beslecht" en PB 2019/5-6, 213 e.v. en noot P. DEPUYDT, "De fout van de gerechtsdeurwaarder: overmacht voor de rechtzoekende. Of toch niet?") waarin de regel bepaald in het arrest van 8 februari 2019 wordt overgenomen en derhalve het principe van overmacht bij een fout van de gerechtsdeurwaarder wordt aanvaard, maar in casu deze overmacht niet werd aangenomen omdat uit de neergelegde stukken niet kon worden afgeleid op welke datum de opdracht aan de deurwaarder om tot betekening over te gaan, werd gegeven.

Tenslotte is het in het kader van deze problematiek ook van belang na te gaan wat precies onder het wettelijk monopolie van de gerechtsdeurwaarder wordt begrepen. Overeenkomstig artikel 519, §1, Gerechtelijk Wetboek, valt de betekening hier uiteraard wel onder, maar dit is niet het geval met de residuaire bevoegdheden bepaald in §2 van datzelfde artikel. Derhalve valt de neerlegging ter griffie van de betekeningstukken binnen de wettelijk vereiste termijn niet onder dit monopolie. Gelet op de tijdige betekening was het mogelijk deze neerlegging binnen de wettelijk bepaalde termijn te doen, temeer dat dit een handeling is die ook de eiser zelf kan en mag doen, zodat deze fout van de lasthebber -in casu de gerechtsdeurwaarder- geen overmacht uitmaakt (zie ook Cass. 27 maart 2020, AR F.18.0022.F, AC 2020, nr. 217; Cass. 21 december 2012, AR F.12.0006.N, AC 2012, nr. 709).AW.

GERECHTSKOSTEN

STRAFZAKEN

Strafzaken - Procedure voor de feitenrechter - Rechtsplegingsvergoeding - Vermelding van de toegepaste wettelijke bepalingen en motivering

☐ Wanneer de strafrechter een partij enkel tot het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding veroordeelt, hoeft hij niet aan te geven op grond van welke wettelijke bepalingen hij die veroordeling uitspreekt en evenmin zijn beslissing met bijzondere redenen te omkleden.

- Artt. 162bis en 195 Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd door de Wet van 11 juli 1994 betreffende de politierechtbanken en houdende een aantal bepalingen betreffende de versnelling en de modernisering van de strafrechtspleging
- Art. 1022, tweede lid Gerechtelijk Wetboek
- Art. 149 Grondwet 1994

17 mei 2017

P.16.0288.F

[ECLI:BE:CASS:2017:ARR.20170517.1](#)AC nr. 337

Strafzaken - Procedure voor de feitenrechter - Rechtsplegingsvergoeding - Vermelding van de toegepaste wettelijke bepalingen en motivering

☐ Wanneer de strafrechter een partij enkel tot het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding veroordeelt, hoeft hij niet aan te geven op grond van welke wettelijke bepalingen hij die veroordeling uitspreekt en evenmin zijn beslissing met bijzondere redenen te omkleden.

- Artt. 162bis en 195 Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd door de Wet van 11 juli 1994 betreffende de politierechtbanken en houdende een aantal bepalingen betreffende de versnelling en de modernisering van de strafrechtspleging
- Art. 1022, tweede lid Gerechtelijk Wetboek
- Art. 149 Grondwet 1994

17 mei 2017

P.16.0288.F

[ECLI:BE:CASS:2017:ARR.20170517.1](#)AC nr. ...

Strafzaken - Procedure voor de feitenrechter - Veroordeling tot betaling van een vergoeding wegens gerechtskosten - Toepasselijke bepaling

Niet naar recht verantwoord is de veroordeling vanaf 1 januari 2020 van de beklaagde tot betaling van een vergoeding op grond van artikel 91, tweede lid, Tarief Strafzaken, bepaling die op die datum is opgeheven door artikel 43 KB 15 december 2019.

- Art. 43 KB 15 december 2019 tot vaststelling van de organisatie van de arrondissementele bureaus gerechtskosten en de procedure volgens dewelke gerechtskosten in strafzaken en gelijkgestelde kosten worden toegekend, geverifieerd, betaald en teruggevorderd
- Art. 91, tweede lid Algemeen reglement van 28 december 1950 op de gerechtskosten in strafzaken

19 mei 2020

P.20.0159.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.6](#)AC nr. ...

GRONDWET

GRONDWET 1994 (ART. 1 TOT 99)

Art. 19 - Vrijheid van meningsuiting - Voorlopige hechtenis - Invrijheidstelling onder voorwaarden - Bepalen van voorwaarden - Motiveringsplicht - Absolute noodzaak

De door de rechter bij invrijheidstelling te bepalen voorwaarden kunnen een beperking inhouden op grondrechten, zoals het recht op vrije meningsuiting, mits de rechter de absolute noodzaak daartoe vaststelt (1). (1) Cass. 18 maart 2003, AR P.03.0352.N, AC 2003, nr. 178, R.A.B.G. 2003, 785 noot J. ROZIE, T. Strafr. 2004, 68 noot K. BEIRNAERT; Cass. 30 juni 2015, AR P.15.0882.N, AC 2015, nr. 456; Cass. 1 oktober 2019, AR P.19.0958.N, AC 2019, nr., T. Strafr. 2020, 135 noot E. BAEYENS; Cass. 24 december 2019, AR P.19.1281.N, AC 2019, nr. 687. Zie C. VAN DEN WYNGAERT, S. VANDROMME en Ph. TRAEST, Strafrecht en strafprocesrecht in hoofdlijnen, Gompel&Svacina, 2019, 1234-1235; E. BAEYENS, "Vrijheidsbeperkende voorwaarden bij een invrijheidstelling onder voorwaarden?", T. Strafr. 2020, 136-138.

- Art. 35 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis
- Art. 19 De gecoördineerde Grondwet 1994
- Art. 10 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

19 mei 2020

P.20.0489.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.11](#)

AC nr. ...

HOGER BEROEP

STRAFZAKEN (DOUANE EN ACCIJNZEN INBEGREPEN)

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Beslissingen en partijen - Vrijspraak - Hoger beroep van het openbaar ministerie - Enkel vermelding strafmaat als grief - Beoordelingsmarge rechtscollège in hoger beroep

Wanneer het openbaar ministerie in zijn grievenformulier als grief de strafmaat vermeldt, dan volgt daaruit niet dat de beslissing over de schuld van de beklaagde aan de beoordeling van het appelgerecht wordt voorgelegd; het gegeven dat de verklaring van hoger beroep is gericht tegen een beslissing waarbij de beklaagde wordt vrijgesproken of als grief een beslissing is aangeduid die het beroepen vonnis niet bevat, doet niet anders te besluiten.

- Art. 204 Wetboek van Strafvordering

10 maart 2020

P.20.0034.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.11](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Gevolgen - Bevoegdheid van de rechter - Vrijspraak - Hoger beroep van de burgerlijke partij - Aanduiding van de rubriek 'schuld' op het grievenformulier - Invloed op de strafvordering

Uit artikel 202, 2°, Wetboek van Strafvordering volgt dat het aankruisen door de burgerlijke partij van de rubriek "schuld" op het grievenformulier er niet toe leidt dat de beoordeling op strafgebied van de schuld van de beklaagde aan het appelgerecht wordt voorgelegd.

- Artt. 202, 2° en 204 Wetboek van Strafvordering

10 maart 2020

P.20.0034.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.11](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Gevolgen - Bevoegdheid van de rechter - Vrijspraak - Hoger beroep van het openbaar ministerie - Enkel vermelding strafmaat als grief - Ambtshalve aanvoeren van grieven

Uit artikel 210, tweede lid, derde streepje, Wetboek van Strafvordering, zoals verduidelijkt in het arrest 189/2019 van het Grondwettelijk Hof van 20 november 2019, volgt dat het appelgerecht de mogelijkheid heeft om ambtshalve te oordelen of de feiten van een bepaalde telastlegging vaststaan, ook wanneer een beklaagde of het openbaar ministerie de schuld aan die telastlegging niet als grief heeft aangeduid, op voorwaarde dat een beschikking op strafgebied van de beroepen beslissing die verband houdt met de aan die tenlastlegging ten grondslag liggende feiten, zoals bijvoorbeeld de straf of een maatregel, is aangeduid; de omstandigheid dat het openbaar ministerie in het grievenformulier enkel de rubriek strafmaat heeft aangekruist en niet de schuld, terwijl het beroepen vonnis de beklaagde had vrijgesproken en als grief dus een beslissing werd vermeld die het beroepen vonnis niet bevat, heeft niet tot gevolg dat het appelgerecht de mogelijkheid zou hebben om ambtshalve middelen aan te voeren.

- Art. 210, tweede lid, derde streepje Wetboek van Strafvordering

10 maart 2020

P.20.0034.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.11](#)

AC nr. ...

INTERNATIONALE RECHTSHULP

- Richtlijn 2014/41/EU van 3 april 2014 - Wet 22 mei 2017 betreffende het Europees Onderzoeksbevel - Uitvoering in België van een buitenlands EOB - Huiszoeking en beslag - Artikel 22, § 2 - Procedure van het strafrechtelijk kort geding ex artikel 61quater Wetboek van Strafvordering - Arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling - Ontvankelijkheid van het onmiddellijk cassatieberoep

Het onmiddellijk cassatieberoep tegen een arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling in het kader van de procedure bepaald in artikel 22, § 2, Wet Europees onderzoeksbevel juncto artikel 61quater, Wetboek van Strafvordering, is ontvankelijk (1). (Impliciete oplossing). (1) Zie concl. OM.

12 mei 2020

P.20.0342.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.3](#)

AC nr. ...

LASTGEVING

- Fouten of nalatigheden van de lasthebber - Gerechtsdeurwaarder - Cassatieberoep in strafzaken - Termijnen voor cassatieberoep en betekening - Strafvordering - Duur, begin en einde - Betekening van het cassatieberoep - Neerlegging van de betekeningsexploten - Overschrijding van de termijn bepaald in artikel 429, Wetboek van Strafvordering - Overmacht - Draagwijdte

De fouten of nalatigheden van de lasthebber verbinden de lastgever wanneer zij binnen de perken van de lastgeving zijn begaan en kunnen op zichzelf voor de lastgever geen vreemde oorzaak, toeval of overmacht opleveren; het recht op toegang tot de rechter, zoals gewaarborgd door artikel 6.1 EVRM en het monopolie dat artikel 519, § 1, Gerechtelijk Wetboek aan de gerechtsdeurwaarders toekent, alsook de beperkingen die, wat de keuze van de instrumenterende deurwaarder betreft, voortvloeien uit de regels inzake territoriale bevoegdheid die in artikel 516 van datzelfde wetboek zijn bepaald, houden in dat de fout of de nalatigheid van die ministeriële ambtenaar als overmacht kan worden beschouwd waardoor de wettelijke termijn om cassatieberoep in te stellen kan worden verlengd met de tijdsduur waarin het voor de eiser volstrekt onmogelijk was om dit beroep in te stellen maar dit is niet het geval wanneer de gerechtsdeurwaarder de hem toerekenbare fout niet heeft begaan in het kader van het monopolie dat artikel 519, § 1, Gerechtelijk Wetboek aan deze ministeriële ambtenaar toekent, maar in de uitvoering van een handeling die hij overeenkomstig artikel 519, § 2, Gerechtelijk Wetboek op verzoek van een partij kan verrichten (1). (1) In deze zaak werd het cassatieberoep van de burgerlijke partij tijdig ingesteld en ook tijdig betekend aan de partijen tegen wie het gericht was, maar werden de betekeningsexploten neergelegd buiten de in artikel 429, tweede lid, Wetboek van Strafvordering, bepaalde termijn. Deze verplichting wordt gesanctioneerd met de niet-ontvankelijkheid van het cassatieberoep (F. VAN VOLSEM, "Het cassatieberoep in strafzaken na 'Potpourri II'", in B. MAES en P. WOUTERS (eds.), *Procederen voor het Hof van Cassatie*, p. 260, nr. 266). De burgerlijke partij beriep zich op overmacht. Overmacht wordt restrictief ingevuld door het Hof en kan slechts voortvloeien uit "een omstandigheid buiten de wil van de eiser, die deze omstandigheid niet heeft kunnen voorzien noch voorkomen en waardoor het hem onmogelijk was tijdig zijn rechtsmiddel aan te wenden" (Cass. 31 oktober 2017, AR P.17.0255.N, AC 2017, nr. 606). Zo werd met name geoordeeld dat het verweer dat niet tijdig een advocaat kon worden geraadpleegd (Cass. 10 juli 2019, AR P.19.0694.F, AC 2019, nr. 417) of niet tijdig een advocaat-attesthouder kon worden gevonden (Cass. 24 oktober 2017, AR P.16.1198.N, AC 2017, nr. 584 en noot AW) of niet tijdig de nodige handelingen werden gesteld ingevolge een wisseling van raadslieden (Cass. 12 maart 2019, AR P.18.0298.N, AC 2019, nr. 156 en Cass. 29 oktober 2019, AR P.19.0697.N, AC 2019, nr. 554) geen overmacht uitmaakt. In de thans voorliggende casus werd door de burgerlijke partij een fout van de gerechtsdeurwaarder ingeroepen bij de neerlegging van de betekeningsexploten en de hier voorliggende vraag is derhalve of deze fout kan worden beschouwd als overmacht. De Nederlandstalige afdeling van de eerste kamer had in een arrest van 8 februari 2019 geoordeeld dat gelet op het monopolie toegekend aan de gerechtsdeurwaarder door artikel 519, §1, Gerechtelijk Wetboek, alsmede op de beperkingen in de keuze van de instrumenterende gerechtsdeurwaarder voortvloeiend uit de regels inzake territoriale bevoegdheid bepaald in artikel 516 van datzelfde wetboek, de fout van die ministeriële ambtenaar als overmacht kan worden beschouwd (Cass. 8

februari 2019, AR C.18.0048.N, AC 2019, nr. 83 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER), maar in een arrest van 11 april 2019 van de eerste kamer, Franstalige afdeling, oordeelde het Hof dat fouten of nalatigheden van de lasthebber, zelfs van een gerechtsdeurwaarder, de lastgever binden wanneer ze binnen de grenzen van de lastgeving worden begaan en voor de lastgever geen overmacht kunnen vormen (Cass. 11 april 2019, AR F.17.0143.F, AC 2019, nr. 229) - zie over deze beide arresten TBBR 2019/8, 492 e.v. en noot van S. DE REY en B. TILLEMANN, "De fout van de gerechtsdeurwaarder als overmacht om aan de onontvankelijkheid van een rechtsmiddel te ontsnappen: zet lastgeving nog steeds de toon?" en JLMB 2019/29 en noot van J.-L. FAGNART, "La faute de l'huissier de justice et la force majeure". Gelet op deze tegenspraak volgde op 18 november 2019 een arrest gewezen in voltallige zitting (C.18.0510.F met concl. van advocaat-generaal J.-M. GENICOT op datum in Pas. - zie TBBR 2020/2, 102 e.v. en noot S. DE REY en B. TILLEMANN, "De fout van de gerechtsdeurwaarder als overmacht om aan de onontvankelijkheid van een rechtsmiddel te ontsnappen: in voltallige zitting beslecht" en PB 2019/5-6, 213 e.v. en noot P. DEPUYDT, "De fout van de gerechtsdeurwaarder: overmacht voor de rechtzoekende. Of toch niet?") waarin de regel bepaald in het arrest van 8 februari 2019 wordt overgenomen en derhalve het principe van overmacht bij een fout van de gerechtsdeurwaarder wordt aanvaard, maar in casu deze overmacht niet werd aangenomen omdat uit de neergelegde stukken niet kon worden afgeleid op welke datum de opdracht aan de deurwaarder om tot betekening over te gaan, werd gegeven.

Tenslotte is het in het kader van deze problematiek ook van belang na te gaan wat precies onder het wettelijk monopolie van de gerechtsdeurwaarder wordt begrepen. Overeenkomstig artikel 519, §1, Gerechtelijk Wetboek, valt de betekening hier uiteraard wel onder, maar dit is niet het geval met de residuaire bevoegdheden bepaald in §2 van datzelfde artikel. Derhalve valt de neerlegging ter griffie van de betekeningstukken binnen de wettelijk vereiste termijn niet onder dit monopolie. Gelet op de tijdige betekening was het mogelijk deze neerlegging binnen de wettelijk bepaalde termijn te doen, temeer dat dit een handeling is die ook de eiser zelf kan en mag doen, zodat deze fout van de lasthebber -in casu de gerechtsdeurwaarder- geen overmacht uitmaakt (zie ook Cass. 27 maart 2020, AR F.18.0022.F, AC 2020, nr. 217; Cass. 21 december 2012, AR F.12.0006.N, AC 2012, nr. 709).AW.

MISDRIJF

ALGEMEEN. BEGRIJF. MATERIEEL EN MOREEL BESTANDDEEL. EENHEID VAN OPZET

Algemeen - Begrip - Materieel en moreel bestanddeel - Eenheid van opzet - Materieel bestanddeel - Wapens - Vuurwapens - Vergunning - Intrekking van de vergunning - Beslissing tot intrekking

Strafbaarheid wegens het niet opslagen van een wapen bij een erkend persoon of het niet overdragen van een wapen aan een erkend persoon of een persoon die is gemachtigd het wapen voorhanden te hebben vereist een wettige intrekkingbeslissing van de gouverneur dan wel in hoger beroep van de minister van Justitie of zijn gemachtigde.

- Artt. 18 en 23 Wet 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens

19 mei 2020

P.19.1236.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.5](#)

AC nr. ...

Algemeen - Begrip - Materieel en moreel bestanddeel - Eenheid van opzet - Materieel bestanddeel - Wapens - Vuurwapens - Vergunning - Intrekking van de vergunning - Raad van State - Vernietiging van de beslissing tot intrekking - Strafbaarheid

Het arrest van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dat een administratieve akte vernietigt, heeft tot gevolg dat die akte geacht wordt niet te hebben bestaan (1); in geval de Raad van State de in hoger beroep gewezen ministeriële beslissing tot intrekking van een wapenvergunning vernietigt ontbreekt een voor strafbaarheid vereist misdrijfbestanddeel. (1) Cass. 2 februari 2017, AR C.14.0421.F, AC 2017 nr. 79; Cass. 18 oktober 2013, AR C.12.0011.N; AC 2013, nr. 534; Cass. 6 februari 2009, AR C.08.0296.N, AC, 2009, nr. 99.

19 mei 2020

P.19.1236.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.5](#)

AC nr. ...

ONAANTASTBARE BEOORDELING DOOR DE FEITENRECHTER

- Europees aanhoudingsbevel - Weigeringsgrond - Verweer met betrekking tot het kennelijk gevaar voor de fundamentele rechten - Weerleggen van het vermoeden van eerbiediging van fundamentele rechten in de uitvaardigende staat - Beoordeling

Uit de overweging (10) van de preambule van het Kaderbesluit Europees Aanhoudingsbevel blijkt dat de regeling inzake het Europees aanhoudingsbevel berust op een hoge mate van vertrouwen tussen de lidstaten; deze hoge mate van vertrouwen houdt een vermoeden in van eerbiediging door de uitvaardigende lidstaat van de fundamentele rechten bedoeld in artikel 4, 5° Wet Europees Aanhoudingsbevel; de rechter oordeelt onaantastbaar of de aangevoerde omstandige gegevens die wijzen op een kennelijk gevaar voor de fundamentele rechten van de betrokkene afdoende zijn om het voormelde vermoeden te weerleggen; het Hof van Cassatie gaat enkel na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgtrekkingen afleidt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden aangenomen (1). (1) Cass. 19 november 2013, AR P.13.1765.N, AC 2013, nr. 615; Cass. 23 januari 2013, AR P.13.0087.F, AC 2013, nr. 55; Cass. 25 november 2009, AR P.09.1624.F, AC 2009, nr. 697.

- Art. 4, 5° Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

10 maart 2020

P.20.0242.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.21](#)

AC nr. ...

- Europees aanhoudingsbevel - Bevoegdheid van de Belgische rechter om zelf kennis te nemen van de feiten - Vreemdeling - Hoofdverblijfplaats van de betrokkene in België - Voorlopige inschrijving in wachtregister

Het staat aan het onderzoeksgerecht dat moet beslissen over de verplichte weigeringsgrond van artikel 4, 4°, Wet Europees Aanhoudingsbevel en meer bepaald de vraag of de Belgische gerechten bevoegd zijn om kennis te nemen van de feiten, onaantastbaar te oordelen of de betrokkene een persoon is met zijn hoofdverblijfplaats in het Rijk als bedoeld door artikel 7, § 1, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering; uit het enkel feit dat de betrokkene voorlopig is ingeschreven in het wachtregister als bedoeld in artikel 1, § 1, eerste lid, 2°, van de Wet van 19 juli 1991 volgt niet dat hij zijn hoofdverblijfplaats heeft in België.

- Art. 1, § 1, eerste lid Wet 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen

- Art. 7, § 1 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering

- Art. 4, 4° Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

10 maart 2020

P.20.0259.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.22](#)

AC nr. ...

- Strafzaken - Veroordeling bij verstek - Rijverbod - Kennisgeving van de verstekbeslissing - Ontbreken van informatie over de termijn en vormvereisten van het verzet - Buitengewone termijn van verzet - Beginpunt van de termijn van verzet

De rechter oordeelt onaantastbaar of en wanneer de bij verstek veroordeelde persoon kennis heeft gekregen van de betekening van de verstekbeslissing; die kennisgeving hangt niet af van enig vormvereiste en kan inzake wegverkeer zodoende voortvloeiën uit de kennisgeving van het rijverbod bepaald in artikel 40, eerste lid, Wegverkeerswet; bijgevolg kan de rechter de datum van zulke kennisgeving in aanmerking nemen voor het bepalen van de aanvangsdatum van de buitengewone termijn van verzet, mits deze kennisgeving de veroordeelde informeert over het recht om tegen die beslissing verzet aan te tekenen en de termijn om dat te doen (1). (1) GwH 11 oktober 2018, arrest 134-2018, www.const-court.be

- Art. 40 Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

- Art. 187, § 1 Wetboek van Strafvordering

19 mei 2020

P.20.0148.N

ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.4

AC nr. ...

ONDERZOEK IN STRAFZAKEN

GERECHTELIJK ONDERZOEK

Gerechtig onderzoek - Bijzondere opsporingsmethoden - Observatie en infiltratie - Kamer van inbeschuldigingstelling - Toezicht in toepassing van artikel 235ter Wetboek van Strafvordering - Cassatieberoep - Ontvankelijkheid

De vaststelling door de kamer van inbeschuldigingstelling, in toepassing van artikel 235ter Wetboek van Strafvordering, van de regelmatigheid van de in het opsporingsonderzoek en in het gerechtelijk onderzoek toegepaste bijzondere opsporingsmethoden observatie en infiltratie, is een voorbereidende beslissing of een beslissing van onderzoek in de zin van artikel 420, eerste lid, Wetboek van Strafvordering, en houdt geen verband met de in het tweede lid van die bepaling vermelde gevallen; hieruit volgt dat het cassatieberoep dat tegen een dergelijke beslissing is ingesteld vóór de eindbeslissing over de lastens de beklaagde ingestelde strafvordering, niet ontvankelijk is (1). (1) Zie Cass. (beschikking) 14 juli 2016, AR P.16.0787.F, arrest niet gepubliceerd, dat eraan herinnert dat "het onmiddellijk cassatieberoep tegen een dergelijke beslissing werd opgeheven door de artikelen 100 en 115 van de wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie" (zogenaamde "Potpourri II"-wet); Cass. 4 april 2017, AR P.16.0351.N (§3), AC 2017, nr. 243; het Grondwettelijk Hof heeft bij arrest nr.148/2017 van 21 december 2017 (§B.47 tot B.56), een middel van ongrondwettigheid verworpen dat met name tegen die bepalingen was gericht.

- Artt. 235ter en 420, eerste lid Wetboek van Strafvordering

13 mei 2020

P.20.0377.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200513.2F.5](#)

AC nr. ...

Gerechtig onderzoek - Regeling van de rechtspleging - Burgerlijke partij - Buitenvervolginstelling - Motivering - Voornaamste redenen tot staving van de beslissing

Het recht op een eerlijke behandeling van de zaak vereist dat de beslissing die ter gelegenheid van de regeling der rechtspleging een einde stelt aan de strafvordering de voornaamste redenen vermeldt tot staving van die beslissing, ongeacht of er een conclusie is ingediend; de burgerlijke partij moet in staat zijn die beslissing te begrijpen (1). (1) Zie Cass. 14 januari 2014, AR P.13.1213.N, AC 2014, nr. 26; Cass. 10 december 2013, AR P.13.1348.N, AC 2013, nr. 670; Cass. 16 april 2013, AR P.12.0858.N, AC 2013, nr. 238; Cass. 12 september 2012, AR P.12.0544.F, AC 2012, nr. 458, T. Strafr. 2013, 304 noot B. MAES en E. WELLEKENS.

- Artt. 128 en 229 Wetboek van Strafvordering

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

10 maart 2020

P.19.1168.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.9](#)

AC nr. ...

OPSPORINGSONDERZOEK

Opsporingsonderzoek - Bijzondere opsporingsmethoden - Observatie en infiltratie - Kamer van inbeschuldigingstelling - Toezicht in toepassing van artikel 235ter Wetboek van Strafvordering - Cassatieberoep - Ontvankelijkheid

De vaststelling door de kamer van inbeschuldigingstelling, in toepassing van artikel 235ter Wetboek van Strafvordering, van de regelmatigheid van de in het opsporingsonderzoek en in het gerechtelijk onderzoek toegepaste bijzondere opsporingsmethoden observatie en infiltratie, is een voorbereidende beslissing of een beslissing van onderzoek in de zin van artikel 420, eerste lid, Wetboek van Strafvordering, en houdt geen verband met de in het tweede lid van die bepaling vermelde gevallen; hieruit volgt dat het cassatieberoep dat tegen een dergelijke beslissing is ingesteld vóór de eindbeslissing over de lastens de beklaagde ingestelde strafvordering, niet ontvankelijk is (1). (1) Zie Cass. (beschikking) 14 juli 2016, AR P.16.0787.F, arrest niet gepubliceerd, dat eraan herinnert dat "het onmiddellijk cassatieberoep tegen een dergelijke beslissing werd opgeheven door de artikelen 100 en 115 van de wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie" (zogenaamde "Potpourri II"-wet); Cass. 4 april 2017, AR P.16.0351.N (§3), AC 2017, nr. 243; het Grondwettelijk Hof heeft bij arrest nr.148/2017 van 21 december 2017 (§B.47 tot B.56), een middel van ongrondwettigheid verworpen dat met name tegen die bepalingen was gericht.

- Artt. 235ter en 420, eerste lid Wetboek van Strafvordering

13 mei 2020

P.20.0377.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200513.2F.5](#)

AC nr. ...

Opsporingsonderzoek - Vermogensonderzoek - Strafrechtelijk uitvoeringsonderzoek - Beslissing tot vervreemding van een in beslag genomen goed - Verzet bij de strafuitvoeringsrechter - Afwijzende beslissing - Cassatieberoep - Ontvankelijkheid

Het cassatieberoep dat is gericht tegen de beslissing van de strafuitvoeringsrechter tot afwijzing van een verzoek tot opheffing van de door de SUO-magistraat bevolen vervreemding van in beslag genomen goederen is niet-ontvankelijk.

- Art. 464/38, § 4, eerste lid, eerste zin Wetboek van Strafvordering

10 maart 2020

P.20.0207.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.17](#)

AC nr. ...

ONDERZOEKSGERECHTEN

- Europees aanhoudingsbevel - Weigeringsgrond - Verweer met betrekking tot het kennelijk gevaar voor de fundamentele rechten - Weerleggen van het vermoeden van eerbiediging van fundamentele rechten in de uitvaardigende staat - Beoordeling

Uit de overweging (10) van de preambule van het Kaderbesluit Europees Aanhoudingsbevel blijkt dat de regeling inzake het Europees aanhoudingsbevel berust op een hoge mate van vertrouwen tussen de lidstaten; deze hoge mate van vertrouwen houdt een vermoeden in van eerbiediging door de uitvaardigende lidstaat van de fundamentele rechten bedoeld in artikel 4, 5° Wet Europees Aanhoudingsbevel; de rechter oordeelt onaantastbaar of de aangevoerde omstandige gegevens die wijzen op een kennelijk gevaar voor de fundamentele rechten van de betrokkene afdoende zijn om het voormelde vermoeden te weerleggen; het Hof van Cassatie gaat enkel na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgtrekkingen afleidt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden aangenomen (1). (1) Cass. 19 november 2013, AR P.13.1765.N, AC 2013, nr. 615; Cass. 23 januari 2013, AR P.13.0087.F, AC 2013, nr. 55; Cass. 25 november 2009, AR P.09.1624.F, AC 2009, nr. 697.

- Art. 4, 5° Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

10 maart 2020

P.20.0242.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.21](#)

AC nr. ...

- Europees aanhoudingsbevel - Bevoegdheid van de Belgische rechter om zelf kennis te nemen van de feiten - Vreemdeling - Hoofdverblijfplaats van de betrokkene in België - Voorlopige inschrijving in wachtregister - Beoordeling

Het staat aan het onderzoeksgerecht dat moet beslissen over de verplichte weigeringsgrond van artikel 4, 4°, Wet Europees Aanhoudingsbevel en meer bepaald de vraag of de Belgische gerechten bevoegd zijn om kennis te nemen van de feiten, onaantastbaar te oordelen of de betrokkene een persoon is met zijn hoofdverblijfplaats in het Rijk als bedoeld door artikel 7, § 1, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering; uit het enkel feit dat de betrokkene voorlopig is ingeschreven in het wachtregister als bedoeld in artikel 1, § 1, eerste lid, 2°, van de Wet van 19 juli 1991 volgt niet dat hij zijn hoofdverblijfplaats heeft in België.

- Art. 7, § 1 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering

- Art. 4, 4° Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

10 maart 2020

P.20.0259.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.22](#)

AC nr. ...

- Regeling van de rechtspleging - Burgerlijke partij - Buitenvervolginstelling - Motivering - Voornaamste redenen tot staving van de beslissing

Het recht op een eerlijke behandeling van de zaak vereist dat de beslissing die ter gelegenheid van de regeling der rechtspleging een einde stelt aan de strafvordering de voornaamste redenen vermeldt tot staving van die beslissing, ongeacht of er een conclusie is ingediend; de burgerlijke partij moet in staat zijn die beslissing te begrijpen (1). (1) Zie Cass. 14 januari 2014, AR P.13.1213.N, AC 2014, nr. 26; Cass. 10 december 2013, AR P.13.1348.N, AC 2013, nr. 670; Cass. 16 april 2013, AR P.12.0858.N, AC 2013, nr. 238; Cass. 12 september 2012, AR P.12.0544.F, AC 2012, nr. 458, T. Strafr. 2013, 304 noot B. MAES en E. WELLEKENS.

- Artt. 128 en 229 Wetboek van Strafvordering
- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden,
ondertekend op 4 november 1950, te Rome

10 maart 2020

P.19.1168.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.9](#)

AC nr. ...

- Vreemdelingen - Vreemdelingenwet - Artikel 71 - Beroep bij de rechterlijke macht - Raadkamer - Territoriale bevoegdheid - Verblijfplaats

Volgens artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift in te dienen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen; onder verblijfplaats in de zin van artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet wordt verstaan de plaats waar de vreemdeling effectief woont op het ogenblik waarop de bestuurlijke maatregel van vrijheidsberoving wordt genomen en niet de plaats van de instelling waar hij als gevolg van die beslissing wordt vastgehouden terwijl onder plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen in de zin van artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet, moet worden begrepen de plaats waar de vreemdeling tegen wie een maatregel van bestuurlijke vrijheidsberoving wordt genomen is onderschept maar dat is niet de plaats waar de vreemdeling na een oproeping door de dienst Vreemdelingenzaken is naar toe gegaan, of de plaats waar hij zich bevindt op het ogenblik van de beslissing van bestuurlijke vrijheidsberoving, of de plaats van de instelling waar de vreemdeling als gevolg van de beslissing tot bestuurlijke vrijheidsberoving wordt vastgehouden; indien evenwel een vreemdeling op het ogenblik waarop de beslissing tot bestuurlijke vrijheidsberoving wordt genomen, is opgesloten in een gevangenis krachtens een voorlopige hechtenis-beslissing of ter uitvoering van een straf, dan is die gevangenis een plaats waar hij wordt aangetroffen en desgevallend zijn verblijfplaats (1). (1) Over het begrip verblijfplaats zie Cass. 12 september 2012, AR P.12.1502.F, AC 2012, nr. 460; Cass. 27 juli 2010, AR P.10.1165.N, AC 2010, nr. 484; Cass. 26 november 2008, AR P.08.1616.F, AC 2008, nr. 674- over het begrip plaats van aantreffen zie Cass. 30 november 2016, AR P.16.1140.F, AC 2016, nr. 689 en concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in de Pas.; Cass. 21 september 2010, AR P.10.1490.N, AC 2010, nr. 536.

12 mei 2020

P.20.0471.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.13](#)

AC nr. ...

- Vreemdelingen - Vreemdelingenwet - Artikel 71 - Beroep bij de rechterlijke macht - Raadkamer - Territoriale bevoegdheid - Plaats waar de vreemdeling wordt aangetroffen

Volgens artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift in te dienen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen; onder verblijfplaats in de zin van artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet wordt verstaan de plaats waar de vreemdeling effectief woont op het ogenblik waarop de bestuurlijke maatregel van vrijheidsberoving wordt genomen en niet de plaats van de instelling waar hij als gevolg van die beslissing wordt vastgehouden terwijl onder plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen in de zin van artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet, moet worden begrepen de plaats waar de vreemdeling tegen wie een maatregel van bestuurlijke vrijheidsberoving wordt genomen is onderschept maar dat is niet de plaats waar de vreemdeling na een oproeping door de dienst Vreemdelingenzaken is naar toe gegaan, of de plaats waar hij zich bevindt op het ogenblik van de beslissing van bestuurlijke vrijheidsberoving, of de plaats van de instelling waar de vreemdeling als gevolg van de beslissing tot bestuurlijke vrijheidsberoving wordt vastgehouden; indien evenwel een vreemdeling op het ogenblik waarop de beslissing tot bestuurlijke vrijheidsberoving wordt genomen, is opgesloten in een gevangenis krachtens een voorlopige hechtenis-beslissing of ter uitvoering van een straf, dan is die gevangenis een plaats waar hij wordt aangetroffen en desgevallend zijn verblijfplaats (1). (1) Over het begrip verblijfplaats zie Cass. 12 september 2012, AR P.12.1502.F, AC 2012, nr. 460; Cass. 27 juli 2010, AR P.10.1165.N, AC 2010, nr. 484; Cass. 26 november 2008, AR P.08.1616.F, AC 2008, nr. 674- over het begrip plaats van aantreffen zie Cass. 30 november 2016, AR P.16.1140.F, AC 2016, nr. 689 en concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in de Pas.; Cass. 21 september 2010, AR P.10.1490.N, AC 2010, nr. 536.

ONROEREND EN ROEREND GOED

- *Onroerend goed*

Met gronderven en gebouwen, die krachtens artikel 518 B.W. onroerend uit hun aard zijn, moeten worden gelijkgesteld de voorwerpen die duurzaam en gewoonlijk met de gronderven en gebouwen verbonden zijn of erin vastzitten; de gemakkelijke verplaatsbaarheid van een voorwerp dat bestemd is om duurzaam op een bepaalde plaats te blijven en aldaar verbonden is met de grond ontnemt aan dat voorwerp niet zijn aard van onroerend goed (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 518 Burgerlijk Wetboek

14 mei 2020

F.18.0164.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200514.1N.8](#)

AC nr. ...

RAAD VAN STATE

- Arrest - Administratieve handeling - Intrekking van wapenvergunning - Vernietiging van de beslissing tot intrekking - Strafbaarheid

Het arrest van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dat een administratieve akte vernietigt, heeft tot gevolg dat die akte geacht wordt niet te hebben bestaan (1); in geval de Raad van State de in hoger beroep gewezen ministeriële beslissing tot intrekking van een wapenvergunning vernietigt ontbreekt een voor strafbaarheid vereist misdrijfbestanddeel. (1) Cass. 2 februari 2017, AR C.14.0421.F, AC 2017 nr. 79; Cass. 18 oktober 2013, AR C.12.0011.N, AC 2013, nr. 534; Cass. 6 februari 2009, AR C.08.0296.N, AC 2009, nr. 99.

19 mei 2020

P.19.1236.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.5](#)

AC nr. ...

RECHT VAN VERDEDIGING

STRAFZAKEN

Strafzaken - Vaststelling van conclusietermijnen - Bepaling van de rechtsdag - Tijdige neerlegging van de conclusies - Uitstel van de zaak op de vastgestelde rechtsdag - Neerlegging van nieuwe aanvullende conclusies - Wering - Draagwijdte

Uit de tekst van artikel 152 § 1, en § 2, Wetboek van Strafvordering en de wetsgeschiedenis ervan volgt dat het enkele feit dat de zaak niet wordt behandeld op de rechtsdag die door de rechter bij toepassing van artikel 152, § 1, tweede lid, Wetboek van Strafvordering is bepaald, maar ze wordt uitgesteld naar een latere rechtszitting, niet inhoudt dat de partijen opnieuw op grond van die bepaling om conclusietermijnen kunnen verzoeken of dat de partijen het recht verkrijgen om tot de sluiting van het debat te concluderen; de rechter dient ook in een dergelijk geval conclusies die niet binnen de in het proces-verbaal van de rechtszitting van de inleidingszitting bepaalde data werden neergelegd of meegedeeld ambtshalve uit het debat te weren, tenzij toepassing wordt gemaakt van paragraaf 2 van artikel 152 Wetboek van Strafvordering (1). (1) Zie concl. OM.

12 mei 2020

P.20.0061.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.1](#)

AC nr. ...

RECHTEN VAN DE MENS

VERDRAG RECHTEN VAN DE MENS

Verdrag rechten van de mens - Art. 5 - Art. 5.1 - Artikel 5.1.f - Recht op vrijheid en veiligheid - Vreemdelingenwet - Artikelen 7, 71 en 72 - Vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten - Opsluiting - Verlenging van de maatregel - Voorwaarden voor de verlenging - Tijdelijke onmogelijkheid tot verwijdering van de vreemdeling - Corona-epidemie - Draagwijdte

Krachtens artikel 7, vijfde lid, Vreemdelingenwet kan de Minister of zijn gemachtigde de opsluiting van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na zijn opsluiting, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is; de omstandigheid dat het tijdelijk niet mogelijk is om een vreemdeling, aan wie bevel is gegeven het grondgebied te verlaten, te verwijderen naar zijn land van herkomst gelet op de met betrekking tot de corona-epidemie genomen maatregelen, houdt niet in dat een effectieve verwijdering van de vreemdeling binnen een redelijke termijn niet mogelijk is en dat de vasthoudingsmaatregel moet worden beëindigd.

12 mei 2020

P.20.0464.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.11](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Recht op een eerlijke behandeling van de zaak - Onderzoeksgerechten - Kamer van inbeschuldigingstelling - Regeling van de rechtspleging - Burgerlijke partij - Buitenvervolginstelling - Motivering - Voornaamste redenen tot staving van de beslissing

Het recht op een eerlijke behandeling van de zaak vereist dat de beslissing die ter gelegenheid van de regeling der rechtspleging een einde stelt aan de strafvordering de voornaamste redenen vermeldt tot staving van die beslissing, ongeacht of er een conclusie is ingediend; de burgerlijke partij moet in staat zijn die beslissing te begrijpen (1). (1) Zie Cass. 14 januari 2014, AR P.13.1213.N, AC 2014, nr. 26; Cass. 10 december 2013, AR P.13.1348.N, AC 2013, nr. 670; Cass. 16 april 2013, AR P.12.0858.N, AC 2013, nr. 238; Cass. 12 september 2012, AR P.12.0544.F, AC 2012, nr. 458, T. Strafr. 2013, 304 noot B. MAES en E. WELLEKENS.

- Artt. 128 en 229 Wetboek van Strafvordering

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

10 maart 2020

P.19.1168.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.9](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Recht op een eerlijk proces - Toegang tot de rechter - Cassatieberoep in strafzaken - Termijnen voor cassatieberoep en betekening - Strafvordering - Duur, begin en einde - Betekening van het cassatieberoep - Neerlegging van de betekeningsexploten - Overschrijding van de termijn bepaald in artikel 429, Wetboek van Strafvordering - Fout of

nalatigheid van de gerechtsdeurwaarder - Overmacht - Draagwijdte

De fouten of nalatigheden van de lasthebber verbinden de lastgever wanneer zij binnen de perken van de lastgeving zijn begaan en kunnen op zichzelf voor de lastgever geen vreemde oorzaak, toeval of overmacht opleveren; het recht op toegang tot de rechter, zoals gewaarborgd door artikel 6.1 EVRM en het monopolie dat artikel 519, § 1, Gerechtelijk Wetboek aan de gerechtsdeurwaarders toekent, alsook de beperkingen die, wat de keuze van de instrumenterende deurwaarder betreft, voortvloeien uit de regels inzake territoriale bevoegdheid die in artikel 516 van datzelfde wetboek zijn bepaald, houden in dat de fout of de nalatigheid van die ministeriële ambtenaar als overmacht kan worden beschouwd waardoor de wettelijke termijn om cassatieberoep in te stellen kan worden verlengd met de tijdsduur waarin het voor de eiser volstrekt onmogelijk was om dit beroep in te stellen maar dit is niet het geval wanneer de gerechtsdeurwaarder de hem toerekenbare fout niet heeft begaan in het kader van het monopolie dat artikel 519, § 1, Gerechtelijk Wetboek aan deze ministeriële ambtenaar toekent, maar in de uitvoering van een handeling die hij overeenkomstig artikel 519, § 2, Gerechtelijk Wetboek op verzoek van een partij kan verrichten (1). (1) In deze zaak werd het cassatieberoep van de burgerlijke partij tijdig ingesteld en ook tijdig betekend aan de partijen tegen wie het gericht was, maar werden de betekeningsexploten neergelegd buiten de in artikel 429, tweede lid, Wetboek van Strafvordering, bepaalde termijn. Deze verplichting wordt gesanctioneerd met de niet-ontvankelijkheid van het cassatieberoep (F. VAN VOLSEM, "Het cassatieberoep in strafzaken na 'Potpourri II'", in B. MAES en P. WOUTERS (eds.), *Procederen voor het Hof van Cassatie*, p. 260, nr. 266). De burgerlijke partij beriep zich op overmacht. Overmacht wordt restrictief ingevuld door het Hof en kan slechts voortvloeien uit "een omstandigheid buiten de wil van de eiser, die deze omstandigheid niet heeft kunnen voorzien noch voorkomen en waardoor het hem onmogelijk was tijdig zijn rechtsmiddel aan te wenden" (Cass. 31 oktober 2017, AR P.17.0255.N, AC 2017, nr. 606). Zo werd met name geoordeeld dat het verweer dat niet tijdig een advocaat kon worden geraadpleegd (Cass. 10 juli 2019, AR P.19.0694.F, AC 2019, nr. 417) of niet tijdig een advocaat-attesthouder kon worden gevonden (Cass. 24 oktober 2017, AR P.16.1198.N, AC 2017, nr. 584 en noot AW) of niet tijdig de nodige handelingen werden gesteld ingevolge een wisseling van raadsliden (Cass. 12 maart 2019, AR P.18.0298.N, AC 2019, nr. 156 en Cass. 29 oktober 2019, AR P.19.0697.N, AC 2019, nr. 554) geen overmacht uitmaakt. In de thans voorliggende casus werd door de burgerlijke partij een fout van de gerechtsdeurwaarder ingeroepen bij de neerlegging van de betekeningsexploten en de hier voorliggende vraag is derhalve of deze fout kan worden beschouwd als overmacht. De Nederlandstalige afdeling van de eerste kamer had in een arrest van 8 februari 2019 geoordeeld dat gelet op het monopolie toegekend aan de gerechtsdeurwaarder door artikel 519, §1, Gerechtelijk Wetboek, alsmede op de beperkingen in de keuze van de instrumenterende gerechtsdeurwaarder voortvloeiend uit de regels inzake territoriale bevoegdheid bepaald in artikel 516 van datzelfde wetboek, de fout van die ministeriële ambtenaar als overmacht kan worden beschouwd (Cass. 8 februari 2019, AR C.18.0048.N, AC 2019, nr. 83 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER), maar in een arrest van 11 april 2019 van de eerste kamer, Franstalige afdeling, oordeelde het Hof dat fouten of nalatigheden van de lasthebber, zelfs van een gerechtsdeurwaarder, de lastgever binden wanneer ze binnen de grenzen van de lastgeving worden begaan en voor de lastgever geen overmacht kunnen vormen (Cass. 11 april 2019, AR F.17.0143.F, AC 2019, nr. 229) - zie over deze beide arresten TBBR 2019/8, 492 e.v. en noot van S. DE REY en B. TILLEMANN, "De fout van de gerechtsdeurwaarder als

overmacht om aan de onontvankelijkheid van een rechtsmiddel te ontsnappen: zet lastgeving nog steeds de toon?" en JLMB 2019/29 en noot van J.-L. FAGNART, "La faute de l'huissier de justice et la force majeure". Gelet op deze tegenspraak volgde op 18 november 2019 een arrest gewezen in voltallige zitting (C.18.0510.F met concl. van advocaat-generaal J.-M. GENICOT op datum in Pas. - zie TBBR 2020/2, 102 e.v. en noot S. DE REY en B. TILLEMANN, "De fout van de gerechtsdeurwaarder als overmacht om aan de onontvankelijkheid van een rechtsmiddel te ontsnappen: in voltallige zitting beslecht" en PB 2019/5-6, 213 e.v. en noot P. DEPUYDT, "De fout van de gerechtsdeurwaarder: overmacht voor de rechtzoekende. Of toch niet?") waarin de regel bepaald in het arrest van 8 februari 2019 wordt overgenomen en derhalve het principe van overmacht bij een fout van de gerechtsdeurwaarder wordt aanvaard, maar in casu deze overmacht niet werd aangenomen omdat uit de neergelegde stukken niet kon worden afgeleid op welke datum de opdracht aan de deurwaarder om tot betekening over te gaan, werd gegeven.

Tenslotte is het in het kader van deze problematiek ook van belang na te gaan wat precies onder het wettelijk monopolie van de gerechtsdeurwaarder wordt begrepen. Overeenkomstig artikel 519, §1, Gerechtelijk Wetboek, valt de betekening hier uiteraard wel onder, maar dit is niet het geval met de residuaire bevoegdheden bepaald in §2 van datzelfde artikel. Derhalve valt de neerlegging ter griffie van de betekeningstukken binnen de wettelijk vereiste termijn niet onder dit monopolie. Gelet op de tijdige betekening was het mogelijk deze neerlegging binnen de wettelijk bepaalde termijn te doen, temeer dat dit een handeling is die ook de eiser zelf kan en mag doen, zodat deze fout van de lasthebber -in casu de gerechtsdeurwaarder- geen overmacht uitmaakt (zie ook Cass. 27 maart 2020, AR F.18.0022.F, AC 2020, nr. 217; Cass. 21 december 2012, AR F.12.0006.N, AC 2012, nr. 709).AW.

12 mei 2020

P.20.0104.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.4](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Recht op een eerlijk proces - Redelijke termijn - Miskening - Adequaat rechtsherstel - Draagwijdte

Artikel 13 EVRM houdt in dat hij die klaagt over een schending van artikel 6.1 EVRM omdat zijn recht op de behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn is miskend, zich moet kunnen richten tot zijn nationale rechter teneinde dit te laten vaststellen en een adequaat rechtsherstel te krijgen; indien de redelijke termijn voor de berechting is overschreden, moet de rechter in de regel een straf uitspreken die daadwerkelijk en op een meetbare wijze verminderd is ten opzichte van de straf die hij had kunnen opleggen indien de redelijke termijn niet was overschreden (1). (1) Zie concl. OM.

12 mei 2020

P.20.0061.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.1](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Veroordeling bij verstek - Betekening van de verstekbeslissing - Informatie over de termijn en vormvereisten van verzet

Het recht op een eerlijk proces vereist dat het exploitat waarbij de verstekbeslissing aan de beklagde wordt betekend, hem informeert over het recht om tegen die beslissing verzet aan te tekenen en de termijn om dat te doen (1). (1) Cass. 23 februari 2011, AR P.10.2047.F, AC 2011, nr. 161, T. Strafr. 2011, 207 noot C. VAN DEUREN, RW 2012-13, 216 noot B. DE SMET; Cass. 9 maart 2016, AR P.15.1679.F, AC 2016, nr. 168 met concl. van advocaat-generaal D. VANDERMEERSCH in Pas. 2016, nr. 168; T. Strafr. 2016, 236 noot T. DECAIGNY; Cass. 28 juni 2017, AR P.17.0490.F, AC 2017, nr. 428; Cass. 26 november 2019, AR P.19.0556.N, AC 2019, nr. 624. Zie ook EHRM 24 mei 2007, Da Luz Dominguez Ferreira t/België, EHRM 29 juni 2010, Hakimi t/België, §34-37; EHRM 1 maart 2011, Faniel t/België, www.echr.coe.int, §30 en GwH 11 oktober 2018, arrest 134-2018, www.const-court.be.

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

19 mei 2020

P.20.0148.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.4](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.3 - Recht op een eerlijk proces - Recht op bijstand van een advocaat - Wet 22 mei 2017 betreffende het Europees Onderzoeksbevel - Uitvoering in België van een buitenlands EOB - Huiszoeking en beslag - Artikel 22, § 2 - Procedure van het strafrechtelijk kort geding ex artikel 61quater Wetboek van Strafvordering - Kamer van inbeschuldigingstelling - Tegensprekelijke procedure - Draagwijdte

Uit het tegensprekelijk karakter van de door artikel 22, § 2, Wet Europees Onderzoeksbevel en artikel 61quater, Wetboek van Strafvordering, geregelde procedure volgt voor de kamer van inbeschuldigingstelling de verplichting om, wanneer voor haar binnen de haar op grond van die bepalingen toegekende beoordelingsbevoegdheid door de betrokken partij een verweer wordt gevoerd nopens de strijdigheid van het verhoor ter gelegenheid van de huiszoeking en het beslag zonder bijstand van een raadsman met artikel 6.3 EVRM, de verplichting om dit verweer te beantwoorden; het arrest dat bij de beoordeling van de uit artikel 61quater, §1, Wetboek van Strafvordering voortvloeiende ontvankelijkheidsvoorwaarde dat de verzoeker moet aantonen dat hij door het beslag wordt geschaad, verwijst naar dat verhoor, beantwoordt het bedoelde verweer niet (1). (1) Zie concl. OM.

12 mei 2020

P.20.0342.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.3](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 10 - Vrijheid van meningsuiting - Voorlopige hechtenis - Invrijheidstelling onder voorwaarden - Bepalen van voorwaarden - Motiveringsplicht - Absolute noodzaak

De door de rechter bij invrijheidstelling te bepalen voorwaarden kunnen een beperking inhouden op grondrechten, zoals het recht op vrije meningsuiting, mits de rechter de absolute noodzaak daartoe vaststelt (1). (1) Cass. 18 maart 2003, AR P.03.0352.N, AC 2003, nr. 178, R.A.B.G. 2003, 785 noot J. ROZIE, T. Strafr. 2004, 68 noot K. BEIRNAERT; Cass. 30 juni 2015, AR P.15.0882.N, AC 2015, nr. 456; Cass. 1 oktober 2019, AR P.19.0958.N, AC 2019, nr., T. Strafr. 2020, 135 noot E. BAEYENS; Cass. 24 december 2019, AR P.19.1281.N, AC 2019, nr. 687. Zie C. VAN DEN WYNGAERT, S. VANDROMME en Ph. TRAEEST, Strafrecht en strafprocesrecht in hoofdlijnen, Gompel&Svacina, 2019, 1234-1235; E. BAEYENS, "Vrijheidsbeperkende voorwaarden bij een invrijheidstelling onder voorwaarden?", T. Strafr. 2020, 136-138.

- Art. 35 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

- Art. 19 De gecoördineerde Grondwet 1994
- Art. 10 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

19 mei 2020

P.20.0489.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.11](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 13 - Redelijke termijn - Miskening - Adequaat rechtsherstel - Draagwijdte

Artikel 13 EVRM houdt in dat hij die klaagt over een schending van artikel 6.1 EVRM omdat zijn recht op de behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn is miskend, zich moet kunnen richten tot zijn nationale rechter teneinde dit te laten vaststellen en een adequaat rechtsherstel te krijgen; indien de redelijke termijn voor de berechting is overschreden, moet de rechter in de regel een straf uitspreken die daadwerkelijk en op een meetbare wijze verminderd is ten opzichte van de straf die hij had kunnen opleggen indien de redelijke termijn niet was overschreden (1). (1) Zie concl. OM.

12 mei 2020

P.20.0061.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.1](#)

AC nr. ...

RECHTSPLEGINGSVERGOEDING

- Procedure voor de feitenrechter - Vermelding van de toegepaste wettelijke bepalingen en motivering

☐ Wanneer de strafrechter een partij enkel tot het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding veroordeelt, hoeft hij niet aan te geven op grond van welke wettelijke bepalingen hij die veroordeling uitspreekt en evenmin zijn beslissing met bijzondere redenen te omkleden.

- Artt. 162bis en 195 Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd door de Wet van 11 juli 1994 betreffende de politierechtbanken en houdende een aantal bepalingen betreffende de versnelling en de modernisering van de strafrechtspleging
- Art. 1022, tweede lid Gerechtelijk Wetboek
- Art. 149 Grondwet 1994

17 mei 2017

P.16.0288.F

[ECLI:BE:CASS:2017:ARR.20170517.1](#)AC nr. 337

- Procedure voor de feitenrechter - Vermelding van de toegepaste wettelijke bepalingen en motivering

☐ Wanneer de strafrechter een partij enkel tot het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding veroordeelt, hoeft hij niet aan te geven op grond van welke wettelijke bepalingen hij die veroordeling uitspreekt en evenmin zijn beslissing met bijzondere redenen te omkleden.

- Artt. 162bis en 195 Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd door de Wet van 11 juli 1994 betreffende de politierechtbanken en houdende een aantal bepalingen betreffende de versnelling en de modernisering van de strafrechtspleging
- Art. 1022, tweede lid Gerechtelijk Wetboek
- Art. 149 Grondwet 1994

17 mei 2017

P.16.0288.F

[ECLI:BE:CASS:2017:ARR.20170517.1](#)AC nr. ...

REDENEN VAN DE VONNISSEN EN ARRESTEN

GEEN CONCLUSIE

Geen conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Vermelding van de toegepaste wettelijke bepalingen - Burgerrechtelijke veroordeling

Geen enkele wettelijke bepaling verplicht de strafrechter om aan te geven op grond van welke artikelen hij een burgerrechtelijke veroordeling uitspreekt.

- Art. 195 Wetboek van Strafvordering
- Art. 149 Grondwet 1994

17 mei 2017

P.16.0288.F

[ECLI:BE:CASS:2017:ARR.20170517.1](#)

AC nr. ...

Geen conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Rechtsplegingsvergoeding - Vermelding van de toegepaste wettelijke bepalingen en motivering

Wanneer de strafrechter een partij enkel tot het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding veroordeelt, hoeft hij niet aan te geven op grond van welke wettelijke bepalingen hij die veroordeling uitspreekt en evenmin zijn beslissing met bijzondere redenen te omkleden.

- Artt. 162bis en 195 Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd door de Wet van 11 juli 1994 betreffende de politierechtbanken en houdende een aantal bepalingen betreffende de versnelling en de modernisering van de strafrechtspleging
- Art. 1022, tweede lid Gerechtelijk Wetboek
- Art. 149 Grondwet 1994

17 mei 2017

P.16.0288.F

[ECLI:BE:CASS:2017:ARR.20170517.1](#)

AC nr. 337

Geen conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Vermelding van de toegepaste wettelijke bepalingen - Burgerrechtelijke veroordeling

Geen enkele wettelijke bepaling verplicht de strafrechter om aan te geven op grond van welke artikelen hij een burgerrechtelijke veroordeling uitspreekt.

- Art. 195 Wetboek van Strafvordering
- Art. 149 Grondwet 1994

17 mei 2017

P.16.0288.F

[ECLI:BE:CASS:2017:ARR.20170517.1](#)

AC nr. 337

Geen conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Rechtsplegingsvergoeding - Vermelding van de toegepaste wettelijke bepalingen en motivering

Wanneer de strafrechter een partij enkel tot het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding veroordeelt, hoeft hij niet aan te geven op grond van welke wettelijke bepalingen hij die veroordeling uitspreekt en evenmin zijn beslissing met bijzondere redenen te omkleden.

- Artt. 162bis en 195 Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd door de Wet van 11 juli 1994 betreffende de politierechtbanken en houdende een aantal bepalingen betreffende de versnelling en de modernisering van de strafrechtspleging

- Art. 1022, tweede lid Gerechtelijk Wetboek
- Art. 149 Grondwet 1994

17 mei 2017

P.16.0288.F

[ECLI:BE:CASS:2017:ARR.20170517.1](#)

AC nr. ...

OP CONCLUSIE

Op conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Verbeurdverklaring - Teruggave - Dading - Niet-overeenstemming van het bedrag van de dading en het wederrechtelijk vermogensvoordeel - Motivering

Als uit de bestreden beslissing niet blijkt dat ingevolge dading de gehele schade van de burgerlijke partij is vergoed, hebben de appelrechters niet vastgesteld dat het bedrag dat ingevolge de dading is betaald aan de burgerlijke partij overeenstemt met het vermogensvoordeel dat het arrest lastens de beklaagde verbeurdverklaart (1). (1) J. RAEYMAEKERS, "De rechtsfiguren van teruggave en toewijzing ten gunste van een benadeelde, onder meer als bijzondere modaliteiten van de verbeurdverklaring als bijkomende strafsanctie", N.C. 2017, 446-470.

- Art. 2044 Burgerlijk Wetboek
- Artt. 42, 3°, 43bis en 44 Strafwetboek

10 maart 2020

P.19.1100.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.3](#)

AC nr. ...

Op conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Uitstel van tenuitvoerlegging - Afwijzing van het uitstel van tenuitvoerlegging - Motiveringsplicht

De verplichting van artikel 8, § 1, vierde lid, Probatiewet om de weigering probatie-uitstel van tenuitvoerlegging te verlenen met redenen te omkleden overeenkomstig artikel 195 Wetboek van Strafvordering geldt enkel indien de beklaagde om probatie-uitstel van tenuitvoerlegging heeft verzocht; een verzoek om uitstel impliceert geen verzoek om probatie-uitstel.

- Art. 8, § 1, vierde lid Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie
- Art. 195 Wetboek van Strafvordering

10 maart 2020

P.19.1245.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.4](#)

AC nr. ...

Op conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Geldboete - Vaststelling van het bedrag - Verzachtende omstandigheden - Precaire financiële toestand beklaagde - Motiveringsplicht

Uit de wetsgeschiedenis van de artikelen 163, derde en vierde lid, 195, tweede en zesde lid en 211 Wetboek van Strafvordering blijkt niet dat de wetgever een bijzondere motiveringsverplichting in het leven heeft willen roepen wat betreft het bepalen van de geldboete (1). (1) Zie Cass. 12 december 2017, AR P.16.1104.N, AC 2017, nr. 705; N.C. 20108, 394 noot L. CLAES.

- Artt. 163, derde en vierde lid, 195, tweede en zesde lid, en 211 Wetboek van Strafvordering

10 maart 2020

P.19.1245.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.4](#)

AC nr. ...

Op conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Werkstraf - Afwijzing van de werkstraf - Opleggen van andere straffen -

Motiveringsplicht

De tekst van artikel 37quinquies, § 3, tweede lid, Strafwetboek of de wetsgeschiedenis ervan verzetten zich er niet tegen dat de rechter zijn afwijzende beslissing voor een werkstraf motiveert door tegen de beklaagde één of meerdere andere straffen uit te spreken en de keuze voor die straf of straffen en hun maat te motiveren overeenkomstig artikel 195, tweede lid, Wetboek van Strafvordering.

- Art. 195, tweede lid Wetboek van Strafvordering
- Art. 37quinquies, § 3, tweede lid Strafwetboek

10 maart 2020

P.19.1245.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.4](#)

AC nr. ...

Op conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Onderzoeksgerechten - Kamer van inbeschuldigingstelling - Regeling van de rechtspleging - Buitenvervolginstelling - Motivering - Voornaamste redenen tot staving van de beslissing

Het recht op een eerlijke behandeling van de zaak vereist dat de beslissing die ter gelegenheid van de regeling der rechtspleging een einde stelt aan de strafvordering de voornaamste redenen vermeldt tot staving van die beslissing, ongeacht of er een conclusie is ingediend; de burgerlijke partij moet in staat zijn die beslissing te begrijpen (1). (1) Zie Cass. 14 januari 2014, AR P.13.1213.N, AC 2014, nr. 26; Cass. 10 december 2013, AR P.13.1348.N, AC 2013, nr. 670; Cass. 16 april 2013, AR P.12.0858.N, AC 2013, nr. 238; Cass. 12 september 2012, AR P.12.0544.F, AC 2012, nr. 458, T. Strafr. 2013, 304 noot B. MAES en E. WELLEKENS.

- Artt. 128 en 229 Wetboek van Strafvordering
- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

10 maart 2020

P.19.1168.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.9](#)

AC nr. ...

Op conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Wet 22 mei 2017 betreffende het Europees Onderzoeksbevel - Uitvoering in België van een buitenlands EOB - Huiszoeking en beslag - Artikel 22, § 2 - Procedure van het strafrechtelijk kort geding ex artikel 61quater Wetboek van Strafvordering - Kamer van inbeschuldigingstelling - Tegensprekelijke procedure - Verweer met betrekking tot artikel 6.3. EVRM - Draagwijdte

Uit het tegensprekelijk karakter van de door artikel 22, § 2, Wet Europees Onderzoeksbevel en artikel 61quater, Wetboek van Strafvordering, geregelde procedure volgt voor de kamer van inbeschuldigingstelling de verplichting om, wanneer voor haar binnen de haar op grond van die bepalingen toegekende beoordelingsbevoegdheid door de betrokken partij een verweer wordt gevoerd nopens de strijdigheid van het verhoor ter gelegenheid van de huiszoeking en het beslag zonder bijstand van een raadsman met artikel 6.3 EVRM, de verplichting om dit verweer te beantwoorden; het arrest dat bij de beoordeling van de uit artikel 61quater, §1, Wetboek van Strafvordering voortvloeiende ontvankelijkheidsvoorwaarde dat de verzoeker moet aantonen dat hij door het beslag wordt geschaad, verwijst naar dat verhoor, beantwoordt het bedoelde verweer niet (1). (1) Zie concl. OM.

12 mei 2020

P.20.0342.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.3](#)

AC nr. ...

Op conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Vaststelling van conclusietermijnen - Bepaling van de rechtsdag - Tijdige neerlegging van de conclusies - Uitstel van de zaak op de vastgestelde rechtsdag - Neerlegging van nieuwe aanvullende conclusies - Wering - Draagwijdte

Uit de tekst van artikel 152 § 1, en § 2, Wetboek van Strafvordering en de wetsgeschiedenis ervan volgt dat het enkele feit dat de zaak niet wordt behandeld op de rechtsdag die door de rechter bij toepassing van artikel 152, § 1, tweede lid, Wetboek van Strafvordering is bepaald, maar ze wordt uitgesteld naar een latere rechtszitting, niet inhoudt dat de partijen opnieuw op grond van die bepaling om conclusietermijnen kunnen verzoeken of dat de partijen het recht verkrijgen om tot de sluiting van het debat te concluderen; de rechter dient ook in een dergelijk geval conclusies die niet binnen de in het proces-verbaal van de rechtszitting van de inleidingszitting bepaalde data werden neergelegd of meegedeeld ambtshalve uit het debat te weren, tenzij toepassing wordt gemaakt van paragraaf 2 van artikel 152 Wetboek van Strafvordering (1). (1) Zie concl. OM.

12 mei 2020

P.20.0061.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.1](#)

AC nr. ...

Op conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Voorlopige hechtenis - Invrijheidstelling onder voorwaarden - Bepalen van voorwaarden - Vrijheid van meningsuiting - Motiveringsplicht - Absolute noodzaak

De door de rechter bij invrijheidstelling te bepalen voorwaarden kunnen een beperking inhouden op grondrechten, zoals het recht op vrije meningsuiting, mits de rechter de absolute noodzaak daartoe vaststelt (1). (1) Cass. 18 maart 2003, AR P.03.0352.N, AC 2003, nr. 178, R.A.B.G. 2003, 785 noot J. ROZIE, T. Strafr. 2004, 68 noot K. BEIRNAERT; Cass. 30 juni 2015, AR P.15.0882.N, AC 2015, nr. 456; Cass. 1 oktober 2019, AR P.19.0958.N, AC 2019, nr., T. Strafr. 2020, 135 noot E. BAEYENS; Cass. 24 december 2019, AR P.19.1281.N, AC 2019, nr. 687. Zie C. VAN DEN WYNGAERT, S. VANDROMME en Ph. TRAEST, Strafrecht en strafprocesrecht in hoofdlijnen, Gompel&Svacina, 2019, 1234-1235; E. BAEYENS, "Vrijheidsbeperkende voorwaarden bij een invrijheidstelling onder voorwaarden?", T. Strafr. 2020, 136-138.

- Art. 35 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

- Art. 19 De gecoördineerde Grondwet 1994

- Art. 10 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

19 mei 2020

P.20.0489.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.11](#)

AC nr. ...

REGELING VAN RECHTSGEBIED

STRAFZAKEN

Strafzaken - Tussen onderzoeksrechters of onderzoeksgerechten - Vreemdelingen - Vreemdelingenwet - Artikel 71 - Beroep bij de rechterlijke macht - Territoriale bevoegdheid - Verblijfplaats van de vreemdeling of plaats waar hij wordt aangetroffen - Tegenstrijdige beslissingen van onderzoeksgerechten - Geschil van rechtsmacht

Wanneer er tegenstrijdigheid bestaat met betrekking tot de territoriale bevoegdheid tussen een beschikking van een raadkamer waartegen geen rechtsmiddel is aangewend en een arrest van een kamer van inbeschuldigingstelling dat door de verwerping van het cassatieberoep definitief wordt, volgt daaruit dat er een geschil van rechtsmacht ontstaat dat de rechtsgang belemmert; het Hof dat een cassatieberoep verwerpt heeft alsdan de stand van de rechtspleging in overweging kunnen nemen en is bevoegd om het rechtsgebied te regelen (1). (1) R. DECLERCQ, Beginselen van strafrechtspleging, Kluwer, 6de editie 2014, p. 1725, nr. 4435.

12 mei 2020

P.20.0471.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.13](#)

AC nr. ...

STRAF

ABDERE STRAFFEN

Andere straffen - Werkstraf - Afwijzing van de werkstraf - Opleggen van andere straffen - Motiveringsplicht

De tekst van artikel 37quinquies, § 3, tweede lid, Strafwetboek of de wetsgeschiedenis ervan verzetten zich er niet tegen dat de rechter zijn afwijzende beslissing voor een werkstraf motiveert door tegen de beklaagde één of meerdere andere straffen uit te spreken en de keuze voor die straf of straffen en hun maat te motiveren overeenkomstig artikel 195, tweede lid, Wetboek van Strafvordering.

- Art. 195, tweede lid Wetboek van Strafvordering
- Art. 37quinquies, § 3, tweede lid Strafwetboek

10 maart 2020

P.19.1245.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.4](#)

AC nr. ...

AUTRES PEINES

Andere Straffen - Verbeurdverklaring - Vermogensvoordeel - Bedrag vermeld in een dading

Als uit de bestreden beslissing niet blijkt dat ingevolge dading de gehele schade van de burgerlijke partij is vergoed, hebben de appelrechters niet vastgesteld dat het bedrag dat ingevolge de dading is betaald aan de burgerlijke partij overeenstemt met het vermogensvoordeel dat het arrest lastens de beklaagde verbeurdverklaart (1). (1) J. RAEYMAEKERS, "De rechtsfiguren van teruggave en toewijzing ten gunste van een benadeelde, onder meer als bijzondere modaliteiten van de verbeurdverklaring als bijkomende strafsanctie", N.C. 2017, 446-470.

- Art. 2044 Burgerlijk Wetboek
- Artt. 42, 3°, 43bis en 44 Strafwetboek

10 maart 2020

P.19.1100.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.3](#)

AC nr. ...

GELDBOETE EN OPDECIEMEN

Geldboete en opdecimen - Vaststelling van het bedrag - Verzachtende omstandigheden - Precaire financiële toestand beklaagde - Motiveringsplicht

Uit de wetsgeschiedenis van de artikelen 163, derde en vierde lid, 195, tweede en zesde lid en 211 Wetboek van Strafvordering blijkt niet dat de wetgever een bijzondere motiveringsverplichting in het leven heeft willen roepen wat betreft het bepalen van de geldboete (1). (1) Zie Cass. 12 december 2017, AR P.16.1104.N, AC 2017, nr. 705; N.C. 20108, 394 noot L. CLAES.

- Artt. 163, derde en vierde lid, 195, tweede en zesde lid, en 211 Wetboek van Strafvordering

10 maart 2020

P.19.1245.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.4](#)

AC nr. ...

VERZACHTENDE OMSTANDIGHEDEN. VERSCHONINGSGRONDEN

Verzachtende omstandigheden, verschoningsgronden - Verzachtende omstandigheden - Geldboete - Vaststelling van het bedrag - Precaire financiële

toestand beklagde - Toepasselijke wetsbepaling - Motiveringsplicht

Uit de wetsgeschiedenis van de artikelen 163, derde en vierde lid, 195, tweede en zesde lid en 211 Wetboek van Strafvordering blijkt niet dat de wetgever een bijzondere motiveringsverplichting in het leven heeft willen roepen wat betreft het bepalen van de geldboete (1). (1) Zie Cass. 12 december 2017, AR P.16.1104.N, AC 2017, nr. 705; N.C. 20108, 394 noot L. CLAES.

- Artt. 163, derde en vierde lid, 195, tweede en zesde lid, en 211 Wetboek van Strafvordering

10 maart 2020

P.19.1245.N

ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.4

AC nr. ...

STRAFUITVOERING

- Strafrechtelijk uitvoeringsonderzoek - Beslissing tot vervreemding van een in beslag genomen goed - Verzet bij de strafuitvoeringsrechter - Afwijzende beslissing - Cassatieberoep - Ontvankelijkheid

Het cassatieberoep dat is gericht tegen de beslissing van de strafuitvoeringsrechter tot afwijzing van een verzoek tot opheffing van de door de SUO-magistraat bevolen vervreemding van in beslag genomen goederen is niet-ontvankelijk.

- Art. 464/38, § 4, eerste lid, eerste zin Wetboek van Strafvordering

10 maart 2020

P.20.0207.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.17](#)

AC nr. ...

VEROORDELING MET UITSTEL EN OPSCHORTING VAN DE VER

GEWOON UITSTEL

Gewoon uitstel - Afwijzing van het uitstel van tenuitvoerlegging - Motiveringsplicht

De verplichting van artikel 8, § 1, vierde lid, Probatiwet om de weigering probatie-uitstel van tenuitvoerlegging te verlenen met redenen te omkleden overeenkomstig artikel 195 Wetboek van Strafvordering geldt enkel indien de beklaagde om probatie-uitstel van tenuitvoerlegging heeft verzocht; een verzoek om uitstel impliceert geen verzoek om probatie-uitstel.

- Art. 8, § 1, vierde lid Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie
- Art. 195 Wetboek van Strafvordering

10 maart 2020

P.19.1245.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.4](#)

AC nr. ...

PROBATIEUITSTEL

Probatieuitstel - Afwijzing van het uitstel van tenuitvoerlegging - Motiveringsplicht

De verplichting van artikel 8, § 1, vierde lid, Probatiwet om de weigering probatie-uitstel van tenuitvoerlegging te verlenen met redenen te omkleden overeenkomstig artikel 195 Wetboek van Strafvordering geldt enkel indien de beklaagde om probatie-uitstel van tenuitvoerlegging heeft verzocht; een verzoek om uitstel impliceert geen verzoek om probatie-uitstel.

- Art. 8, § 1, vierde lid Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie
- Art. 195 Wetboek van Strafvordering

10 maart 2020

P.19.1245.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.4](#)

AC nr. ...

Probatieuitstel - Toezicht op het probatieuitstel - Verblijfplaats van de veroordeelde in het buitenland - Herroeping van het probatieuitstel - Bevoegd rechtscollege

Uit de samenhang van de artikelen 10, negende lid, en 14, §2, tweede lid, Probatiwet en de algemene economie van het probatietoezicht en van de herroepingsregeling volgt dat het onmogelijk de bedoeling van de wetgever kan geweest zijn dat het louter vestigen door een veroordeelde tijdens de proeftijd van zijn verblijfplaats buiten het Rijk tot gevolg heeft dat geen enkele Belgische rechter nog bevoegd is om kennis te nemen van een herroepingsvordering; er moet integendeel worden aangenomen dat in een dergelijk geval de rechtbank van eerste aanleg van de verblijfplaats van de veroordeelde op het ogenblik van het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis of arrest dat het probatie-uitstel heeft verleend, bevoegd is om kennis te nemen van de herroepingsvordering (1). (1) Zie ook P. HOET, *Gemeenschapsgerichte straffen en maatregelen*, Larcier, 2014, 155 en 212-213; L. DELBROUCK, "De bijzondere regels inzake territoriale bevoegdheid bij de herroeping van probatiemaatregelen", noot onder Antwerpen 8 februari 2011, *Limb. Rechtsl.* 2012, 33-36 en B. GROOTAERT, "De territoriale bevoegdheid met betrekking tot het toezicht en de herroeping van de bestraffingsmodaliteiten van de opschorting en het uitstel", noot onder Antwerpen 18 september 2013, *N.C.* 2013, 476-480.

- Artt. 10, negende lid, en 14, § 2, tweede lid Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie

VERZET

- Strafzaken - Recht op een eerlijk proces - Betekening van de verstekbeslissing - Informatie over de termijn en vormvereisten van verzet

Het recht op een eerlijk proces vereist dat het exploit waarbij de verstekbeslissing aan de beklagde wordt betekend, hem informeert over het recht om tegen die beslissing verzet aan te tekenen en de termijn om dat te doen (1). (1) Cass. 23 februari 2011, AR P.10.2047.F, AC 2011, nr. 161, T. Strafr. 2011, 207 noot C. VAN DEUREN, RW 2012-13, 216 noot B. DE SMET; Cass. 9 maart 2016, AR P.15.1679.F, AC 2016, nr. 168 met concl. van advocaat-generaal D. VANDERMEERSCH in Pas. 2016, nr. 168; T. Strafr. 2016, 236 noot T. DECAIGNY; Cass. 28 juni 2017, AR P.17.0490.F, AC 2017, nr. 428; Cass. 26 november 2019, AR P.19.0556.N, AC 2019, nr. 624. Zie ook EHRM 24 mei 2007, Da Luz Dominguez Ferreira t/België, EHRM 29 juni 2010, Hakimi t/België, §34-37; EHRM 1 maart 2011, Faniel t/België, www.echr.coe.int, §30 en GwH 11 oktober 2018, arrest 134-2018, www.const-court.be.

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

19 mei 2020

P.20.0148.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.4](#)

AC nr. ...

- Strafzaken - Veroordeling bij verstek - Rijverbod - Kennisgeving van de verstekbeslissing - Ontbreken van informatie over de termijn en vormvereisten van het verzet - Buitengewone termijn van verzet - Beginpunt van de termijn van verzet

De rechter oordeelt onaantastbaar of en wanneer de bij verstek veroordeelde persoon kennis heeft gekregen van de betekening van de verstekbeslissing; die kennisgeving hangt niet af van enig vormvereiste en kan inzake wegverkeer zodoende voortvloeien uit de kennisgeving van het rijverbod bepaald in artikel 40, eerste lid, Wegverkeerswet; bijgevolg kan de rechter de datum van zulke kennisgeving in aanmerking nemen voor het bepalen van de aanvangsdatum van de buitengewone termijn van verzet, mits deze kennisgeving de veroordeelde informeert over het recht om tegen die beslissing verzet aan te tekenen en de termijn om dat te doen (1). (1) GwH 11 oktober 2018, arrest 134-2018, www.const-court.be

- Art. 40 Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

- Art. 187, § 1 Wetboek van Strafvordering

19 mei 2020

P.20.0148.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.4](#)

AC nr. ...

VOORLOPIGE HECHTENIS

INVRIJHEIDSTELLING ONDER VOORWAARDEN

Invrijheidstelling onder voorwaarden - Beperking van grondrechten - Bepalen van voorwaarden - Vrijheid van meningsuiting - Motiveringsplicht - Absolute noodzaak

De door de rechter bij invrijheidstelling te bepalen voorwaarden kunnen een beperking inhouden op grondrechten, zoals het recht op vrije meningsuiting, mits de rechter de absolute noodzaak daartoe vaststelt (1). (1) Cass. 18 maart 2003, AR P.03.0352.N, AC 2003, nr. 178, R.A.B.G. 2003, 785 noot J. ROZIE, T. Strafr. 2004, 68 noot K. BEIRNAERT; Cass. 30 juni 2015, AR P.15.0882.N, AC 2015, nr. 456; Cass. 1 oktober 2019, AR P.19.0958.N, AC 2019, nr., T. Strafr. 2020, 135 noot E. BAEYENS; Cass. 24 december 2019, AR P.19.1281.N, AC 2019, nr. 687. Zie C. VAN DEN WYNGAERT, S. VANDROMME en Ph. TRAEST, Strafrecht en strafprocesrecht in hoofdlijnen, Gompel&Svacina, 2019, 1234-1235; E. BAEYENS, "Vrijheidsbeperkende voorwaarden bij een invrijheidstelling onder voorwaarden?", T. Strafr. 2020, 136-138.

- Art. 35 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis
- Art. 19 De gecoördineerde Grondwet 1994
- Art. 10 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

19 mei 2020

P.20.0489.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.11](#)

AC nr. ...

Invrijheidstelling onder voorwaarden - Keuze van voorwaarden - Recidivegevaar

Uit de artikelen 35,§1 35,§3 en 36 Voorlopige Hechteniswet en de wetsgeschiedenis ervan volgt dat de wetgever geen limitatieve categorie heeft omschreven van voorwaarden verbonden aan de invrijheidstelling van de inverdenkinggestelde, maar het aan de rechter heeft overgelaten de voorwaarden te bepalen die betrekking hebben op en aangepast zijn aan de redenen genoemd in artikel 16, §1, vierde lid, Voorlopige Hechteniswet van onder meer het recidivegevaar.

- Artt. 16, § 1, 35, §§ 1 en 3, en 36 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

19 mei 2020

P.20.0489.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.11](#)

AC nr. ...

VOORRECHTEN EN HYPOTHEKEN

ALLERLEI

Allerlei - Koopovereenkomst onroerend goed - Gebrek aan overschrijving hypotheekkantoor - Tegenstelbaarheid aan derden - Fiscale administratie - Hoedanigheid

Bij het vestigen van een belasting ten laste van de eigenaar of de zakelijk gerechtigde van een onroerend goed is de belastingheffende overheid geen derde in de zin van artikel 1 Hypotheekwet aangezien zij daarbij niet optreedt als houder van een conflicterend zakelijk recht en zij daarbij evenmin verhaalsrechten op het goed uitoefent; hieruit volgt dat deze overheid zich bij het vestigen van de belasting niet kan beroepen op de afwezigheid van overschrijving van de akte houdende overdracht van onroerende zakelijke rechten en zij de belasting dient te vestigen ten laste van de werkelijke eigenaar of zakelijk gerechtigde (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 1 Burgerlijk Wetboek - Boek III - Titel XVIII: Voorrechten en hypotheken. - Hypotheekwet

14 mei 2020

F.18.0162.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200514.1N.7](#)

AC nr. ...

VREEMDELINGEN

- Europees aanhoudingsbevel - Weigeringsgrond - Bevoegdheid van de Belgische rechter om zelf kennis te nemen van de feiten - Hoofdverblijfplaats van de betrokkene in België - Voorlopige inschrijving in wachtregister - Beoordeling

Het staat aan het onderzoeksgerecht dat moet beslissen over de verplichte weigeringsgrond van artikel 4, 4°, Wet Europees Aanhoudingsbevel en meer bepaald de vraag of de Belgische gerechten bevoegd zijn om kennis te nemen van de feiten, onaantastbaar te oordelen of de betrokkene een persoon is met zijn hoofdverblijfplaats in het Rijk als bedoeld door artikel 7, § 1, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering; uit het enkel feit dat de betrokkene voorlopig is ingeschreven in het wachtregister als bedoeld in artikel 1, § 1, eerste lid, 2°, van de Wet van 19 juli 1991 volgt niet dat hij zijn hoofdverblijfplaats heeft in België.

- Art. 1, § 1, eerste lid Wet 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen

- Art. 7, § 1 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering

- Art. 4, 4° Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

10 maart 2020

P.20.0259.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.22](#)

AC nr. ...

- Vreemdelingenwet - Artikelen 7, 71 en 72 - Vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten - Opsluiting - Verlenging van de maatregel - Voorwaarden voor de verlenging - Tijdelijke onmogelijkheid tot verwijdering van de vreemdeling - Corona-epidemie - Draagwijdte

Krachtens artikel 7, vijfde lid, Vreemdelingenwet kan de Minister of zijn gemachtigde de opsluiting van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na zijn opsluiting, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is; de omstandigheid dat het tijdelijk niet mogelijk is om een vreemdeling, aan wie bevel is gegeven het grondgebied te verlaten, te verwijderen naar zijn land van herkomst gelet op de met betrekking tot de corona-epidemie genomen maatregelen, houdt niet in dat een effectieve verwijdering van de vreemdeling binnen een redelijke termijn niet mogelijk is en dat de vasthoudingsmaatregel moet worden beëindigd.

12 mei 2020

P.20.0464.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.11](#)

AC nr. ...

- Vreemdelingenwet - Artikel 71 - Beroep bij de rechterlijke macht - Onderzoeksgerechten - Raadkamer - Territoriale bevoegdheid - Plaats waar de vreemdeling wordt aangetroffen

Volgens artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift in te dienen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen; onder verblijfplaats in de zin van artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet wordt verstaan de plaats waar de vreemdeling effectief woont op het ogenblik waarop de bestuurlijke maatregel van vrijheidsberoving wordt genomen en niet de plaats van de instelling waar hij als gevolg van die beslissing wordt vastgehouden terwijl onder plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen in de zin van artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet, moet worden begrepen de plaats waar de vreemdeling tegen wie een maatregel van bestuurlijke vrijheidsberoving wordt genomen is onderschept maar dat is niet de plaats waar de vreemdeling na een oproeping door de dienst Vreemdelingenzaken is naar toe gegaan, of de plaats waar hij zich bevindt op het ogenblik van de beslissing van bestuurlijke vrijheidsberoving, of de plaats van de instelling waar de vreemdeling als gevolg van de beslissing tot bestuurlijke vrijheidsberoving wordt vastgehouden; indien evenwel een vreemdeling op het ogenblik waarop de beslissing tot bestuurlijke vrijheidsberoving wordt genomen, is opgesloten in een gevangenis krachtens een voorlopige hechtenis-beslissing of ter uitvoering van een straf, dan is die gevangenis een plaats waar hij wordt aangetroffen en desgevallend zijn verblijfplaats (1). (1) Over het begrip verblijfplaats zie Cass. 12 september 2012, AR P.12.1502.F, AC 2012, nr. 460; Cass. 27 juli 2010, AR P.10.1165.N, AC 2010, nr. 484; Cass. 26 november 2008, AR P.08.1616.F, AC 2008, nr. 674- over het begrip plaats van aantreffen zie Cass. 30 november 2016, AR P.16.1140.F, AC 2016, nr. 689 en concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in de Pas.; Cass. 21 september 2010, AR P.10.1490.N, AC 2010, nr. 536.

12 mei 2020

P.20.0471.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.13](#)

AC nr. ...

**- Vreemdelingenwet - Artikel 71 - Beroep bij de rechterlijke macht -
Onderzoeksgerechten - Raadkamer - Territoriale bevoegdheid - Verblijfplaats**

Volgens artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift in te dienen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen; onder verblijfplaats in de zin van artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet wordt verstaan de plaats waar de vreemdeling effectief woont op het ogenblik waarop de bestuurlijke maatregel van vrijheidsberoving wordt genomen en niet de plaats van de instelling waar hij als gevolg van die beslissing wordt vastgehouden terwijl onder plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen in de zin van artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet, moet worden begrepen de plaats waar de vreemdeling tegen wie een maatregel van bestuurlijke vrijheidsberoving wordt genomen is onderschept maar dat is niet de plaats waar de vreemdeling na een oproeping door de dienst Vreemdelingenzaken is naar toe gegaan, of de plaats waar hij zich bevindt op het ogenblik van de beslissing van bestuurlijke vrijheidsberoving, of de plaats van de instelling waar de vreemdeling als gevolg van de beslissing tot bestuurlijke vrijheidsberoving wordt vastgehouden; indien evenwel een vreemdeling op het ogenblik waarop de beslissing tot bestuurlijke vrijheidsberoving wordt genomen, is opgesloten in een gevangenis krachtens een voorlopige hechtenis-beslissing of ter uitvoering van een straf, dan is die gevangenis een plaats waar hij wordt aangetroffen en desgevallend zijn verblijfplaats (1). (1) Over het begrip verblijfplaats zie Cass. 12 september 2012, AR P.12.1502.F, AC 2012, nr. 460; Cass. 27 juli 2010, AR P.10.1165.N, AC 2010, nr. 484; Cass. 26 november 2008, AR P.08.1616.F, AC 2008, nr. 674- over het begrip plaats van aantreffen zie Cass. 30 november 2016, AR P.16.1140.F, AC 2016, nr. 689 en concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in de Pas.; Cass. 21 september 2010, AR P.10.1490.N, AC 2010, nr. 536.

12 mei 2020

P.20.0471.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.13](#)

AC nr. ...

- Overmacht - Bestreden arrest dat uitspraak doet op grond van de artikelen 72 en volgende Vreemdelingenwet - Cassatieberoep - Termijn voor het neerleggen van de memorie - Dringende zaak - Gevolg - Laattijdige neerlegging

Artikel 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering stelt de ontvankelijkheid van de memorie afhankelijk van de voorwaarde dat deze uiterlijk vijftien vrije dagen vóór de rechtszitting op de griffie van het Hof moet toekomen (1) ; het cassatieberoep tegen een arrest dat uitspraak doet op grond van de artikelen 72 en volgende Vreemdelingenwet, wordt door het Hof bij hoogdringendheid onderzocht; op het ogenblik dat de eiser cassatieberoep instelt, weet hij dus dat het Hof de rechtsdag, met het oog op het onderzoek van dat cassatieberoep, uiterlijk in de week vóór het verval van de titel zal vaststellen; de raadsman van de eiser hoeft bijgevolg niet op de inlichtingen van de griffie te wachten om te weten dat de zaak spoedig zal worden vastgesteld (2); wanneer, aldus, de eiser geen ander nieuw element aanvoert dat de overmacht, waardoor de memorie laattijdig zou zijn neergelegd, aannemelijk maakt, de wettelijke termijn voor de afgifte van de memorie niet heeft kunnen naleven omdat hij drie dagen vóór de laatste nuttige dag telefonisch op de hoogte is gebracht van de vaststelling van de rechtsdag, de oproeping hem nog niet ter kennis is gebracht en hij aantoot met de vereiste spoed te hebben gehandeld, aangezien de memorie werd ingediend binnen de werkdag volgend op de mededeling van de datum van de rechtszitting, is de aangevoerde overmacht niet verantwoord, is de afgifte van de memorie op de griffie twee dagen na de laatste nuttige dag laattijdig (3) en is de memorie niet ontvankelijk. (1) Zie Cass. 8 mei 2019, AR P.19.0375.F, AC 2019, nr. 271, en noot M.N.B.; Cass. 19 mei 2015, AR P.15.0559.N, AC 2015, nr. 326, en noot A.W. (2) Cass. 7 februari 2018, AR P.18.0116.F, AC 2018, nr. 83; Cass. 21 juni 2017, AR P.17.0617.F, AC 2017, nr. 410. (3) Zie Cass. 24 juni 2020, AR P.20.0595.F, arrest niet gepubliceerd: soortgelijke beslissing voor een memorie die werd neergelegd op dinsdag 9 juni 2020, dus op de dag na de laatste nuttige dag, terwijl die memorie, zoals het openbaar ministerie erop gewezen heeft, werd ondertekend op vrijdag 5 juni; in dit geval heeft de eiser niet aangevoerd dat de laattijdige neerlegging van de memorie zou zijn verantwoord door overmacht. (M.N.B.).

- Art. 429, eerste lid Wetboek van Strafvordering

13 mei 2020

P.20.0446.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200513.2F.6](#)

AC nr. ...

WAPENS

- Vuurwapens - Vergunning - Intrekking van de vergunning - Raad van State - Vernietiging van de beslissing tot intrekking - Strafbaarheid

Het arrest van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dat een administratieve akte vernietigt, heeft tot gevolg dat die akte geacht wordt niet te hebben bestaan (1); in geval de Raad van State de in hoger beroep gewezen ministeriële beslissing tot intrekking van een wapenvergunning vernietigt ontbreekt een voor strafbaarheid vereist misdrijfbestanddeel. (1) Cass. 2 februari 2017, AR C.14.0421.F, AC 2017 nr. 79; Cass. 18 oktober 2013, AR C.12.0011.N, AC 2013, nr. 534; Cass. 6 februari 2009, AR C.08.0296.N, AC 2009, nr. 99.

19 mei 2020

P.19.1236.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.5](#)

AC nr. ...

- Vuurwapens - Vergunning - Intrekking van de vergunning - Beslissing tot intrekking

Strafbaarheid wegens het niet opslagen van een wapen bij een erkend persoon of het niet overdragen van een wapen aan een erkend persoon of een persoon die is gemachtigd het wapen voorhanden te hebben vereist een wettige intrekkingbeslissing van de gouverneur dan wel in hoger beroep van de minister van Justitie of zijn gemachtigde.

- Artt. 18 en 23 Wet 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens

19 mei 2020

P.19.1236.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.5](#)

AC nr. ...

WEGVERKEER

WEGVERKEERSWET

Wetsbepalingen - Art. 29 - Artikel 29, § 4 - Geldboete - Vaststelling van het bedrag - Verzachtende omstandigheden - Inbreuk op de Wegverkeerswet zelf

Het aannemen van verzachtende omstandigheden overeenkomstig artikel 29, § 4 Wegverkeerswet heeft enkel betrekking op veroordelingen wegens overtreding van de reglementen uitgevaardigd op grond van de Wegverkeerswet en niet op inbreuken op de bepalingen van de Wegverkeerswet zelf, zoals artikel 48, eerste lid, 1° Wegverkeerswet (1). (1) Zie Cass. 22 maart 2016, AR P.15.0703.N, AC 2016, nr. 198, N.C. 2016, 358.

- Artt. 29, § 4, eerste lid, en 48, eerste lid, 1° KB 16 maart 1968 tot coördinatie van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer

10 maart 2020

P.19.1245.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.4](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 33 - Art. 33.1 - Vluchtmisdrijf - Bestanddelen

Artikel 33, § 1, 1°, Wegverkeerswet, bestraft elke bestuurder van een voertuig of van een dier die, wetende dat dit voertuig of dit dier oorzaak van, dan wel aanleiding tot een ongeval op een openbare is geweest, de vlucht neemt om zich aan de dienstige vaststellingen te onttrekken, zelfs wanneer het ongeval niet aan zijn schuld is te wijten; het door dit artikel bedoelde wanbedrijf vereist een ongeval, dit is een plotse abnormale gebeurtenis met schadelijke gevolgen en dit ongeacht de aard en de ernst van de schade die bovendien moet bestaan bij een derde, dit is elk ander persoon dan hij aan wie het vluchtmisdrijf wordt verweten (1). (1) De feiten dateren van vóór de wijziging van artikel 33, Wegverkeerswet, bij wet van 6 maart 2018 ter verbetering van de verkeersveiligheid, BS 15 maart 2018, waarbij het verschil tussen een ongeval en een verkeersongeval is weggefallen; M. STERKENS, Vluchtmisdrijf, OSS, nr. 12-13, p. 9-11; M STERKENS, "Vluchtmisdrijf" in X, Bestendig handboek verkeersrecht, Deel III, Hoofdstuk 5, § 1, 4; P. ARNOU en M. DE BUSSCHERE, Misdrijven en sancties in de Wegverkeerswet, Kluwer, 1999,, nr. 473-474, p. 152.

12 mei 2020

P.20.0067.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200512.2N.9](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 40 - Veroordeling bij verstek - Rijverbod - Kennisgeving van de verstekbeslissing - Ontbreken van informatie over de termijn en vormvereisten van het verzet - Buitengewone termijn van verzet - Beginpunt van de termijn van verzet

De rechter oordeelt onaantastbaar of en wanneer de bij verstek veroordeelde persoon kennis heeft gekregen van de betekening van de verstekbeslissing; die kennisgeving hangt niet af van enig vormvereiste en kan inzake wegverkeer zodoende voortvloeien uit de kennisgeving van het rijverbod bepaald in artikel 40, eerste lid, Wegverkeerswet; bijgevolg kan de rechter de datum van zulke kennisgeving in aanmerking nemen voor het bepalen van de aanvangsdatum van de buitengewone termijn van verzet, mits deze kennisgeving de veroordeelde informeert over het recht om tegen die beslissing verzet aan te tekenen en de termijn om dat te doen (1). (1) GwH 11 oktober 2018, arrest 134-2018, www.const-court.be

- Art. 40 Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart

1968

- Art. 187, § 1 Wetboek van Strafvordering

19 mei 2020

P.20.0148.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200519.2N.4](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 48 - Artikel 48, eerste lid - Geldboete - Vaststelling van het bedrag - Verzachtende omstandigheden - Toepasselijke wetsbepaling

Het aannemen van verzachtende omstandigheden overeenkomstig artikel 29, § 4 Wegverkeerswet heeft enkel betrekking op veroordelingen wegens overtreding van de reglementen uitgevaardigd op grond van de Wegverkeerswet en niet op inbreuken op de bepalingen van de Wegverkeerswet zelf, zoals artikel 48, eerste lid, 1° Wegverkeerswet (1).
(1) Zie Cass. 22 maart 2016, AR P.15.0703.N, AC 2016, nr. 198, N.C. 2016, 358.

- Artt. 29, § 4, eerste lid, en 48, eerste lid, 1° KB 16 maart 1968 tot coördinatie van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer

10 maart 2020

P.19.1245.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200310.2N.4](#)

AC nr. ...